

Zaharia - comentarii William Kelly

Este clar că Zaharia era contemporan cu Hagai. Ca și acesta, el își datează profețiile după cea de-a doua putere imperială a națiunilor, dar merge mult mai departe decât Hagai prezentând mărturia lui Dumnezeu cu privire la aceste puteri. La profetul anterior nu există nici o îndoială că referirile cronologice la domnia lui Darius constituiau o aluzie divină. La Zaharia nu numai că este păstrat acest mod de măsurare a timpului, ci ni se și prezintă relațiile generale dintre acele puteri, într-o oarecare măsură asemenea lui Daniel, dar profeția lui are un caracter deosebit și un rol specific în Scriptură. Astfel, nu este numai un semn al supunerii față de guvernarea lui Dumnezeu, ci ne este dată și o relație pentru prezent, ceea ce este de așteptat în viitor și apoi răsturnarea definitivă a acestor puteri care s-au desfășurat într-o perioadă intermediară și judecata nu numai a lui Iuda ci și judecata mai cuprinzătoare pentru toată perioada infidelității lui Israel. Maleahi diferă de acești profeți prin aceea că se ocupă în exclusivitate cu starea morală a iudeilor și, prin urmare, nu menționează nimic cu privire la puterile națiunilor. Astfel, profeții din perioada restabilirii lui Iuda, Hagai, Zaharia și Maleahi au, fiecare, trăsăturile lui specifice.

Zaharia ne prezintă mai întâi dezgustul profund al lui Yahve față de strămoșii iudeilor. Ei au nesocotit mărturia anterioară. Când li s-a poruncit în numele lui Yahve să se întoarcă la El pentru ca El să se întoarcă la ei, ei nu au făcut aceasta, iar acum copiii lor sunt îndemnați să nu fie asemenea părinților către care profeții de mai înainte strigaseră în zadar. „Dar n-au auzit, nici n-au ascultat de Mine, zice Yahve. Părinții voștri, unde sunt ei?” De aceea era pustiirea de atunci și slăbiciunea care îi făcea pe copiii lor să geamă și aceea se cuvenea să fie o lecție solemnă pentru sufletele lor. „Părinții voștri, unde sunt ei? Și profeții, trăiesc ei pentru totdeauna? Dar cuvintele Mele și rânduielile Mele pe care le-am poruncit slujitorilor Mei, profeții, n-au ajuns ele la părinții voștri? Și ei s-au întors și au zis: «Cum a gândit să ne facă Yahve al oștirilor, după căile noastre și după faptele noastre, așa ne-a făcut»”. Cuvântul lui Yahve s-a validat deplin, iar ei, în loc să fie descurajați de împrejurările care dovedeau că acel cuvânt este adevărat, se cuvenea să profite de pe urma comunicărilor care urmau și care se aplică la starea lor. Orice împlinire a unei pedepse aplicate de El asupra lui Israel se cuvine să constituie pentru sufletele lor o chemare să ia aminte la cuvântul lui Yahve acum. Aceasta era doar o prefață, deși prezintă importanță sub aspect moral. Apelul care le este adresat să se gândească la părinții lor și la propriile lor păcate pregătește terenul pentru ceea ce urmează. Profeția presupune existența păcatului, care face necesară judecata lui Dumnezeu, dar, după aceea, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, ea ne prezintă mult mai multe aspecte. Ea ne arată că este imposibil ca Dumnezeu să fie biruit de rău și că atunci când El judecă abuzul în folosirea unui lucru bun, în îndurarea Lui, El înlocuiește acel lucru cu ceva și mai bun. Este clar că dacă ne-a chemat pe noi, creștinii, să biruim răul prin bine, El însuși lucrează pe acest principiu: atât în guvernare cât și în har, Dumnezeu este mult deasupra răului și aceasta constituie o resursă unică de mângâiere a credinței.

Prima viziune pe care ne-o prezintă profetul a fost în timpul nopții: același lucru se aplică în primele șase capitole, unde avem o serie de viziuni pe care profetul le-a avut într-o singură noapte și care străbat astfel planul căilor lui Dumnezeu de la abandonarea lor ca popor pentru un timp până la restaurarea lor în țară, cu cetatea și cu templul lor sub Mesia. „Am văzut în noaptea aceea și, iată, un om călărea pe un cal roșu și stătea între mirții care erau într-o vale joasă; și în urma lui erau cai roșii, murgi și albi. Și eu am zis: «Ce sunt aceștia, domnul meu?» Și îngerul care vorbea cu mine mi-a zis: «Îți voi arăta ce sunt aceștia»”.

Găsim o asemănare destul de mare cu modul în care au fost date unele viziuni din Apocalipsa. Este prezent un comunicator și interpret angelic. Se poate vedea deci cum legăturile adevărului divin străbat întotdeauna întreaga scriptură și, am mai putea adăuga, se ține cont de subiect pentru a păstra ceea ce este potrivit sub aspect moral. Poziția lui Zaharia față de evrei prezintă multe aspecte comune cu aceea a Sf. Ioan față de creștinătatea în corpore falimentară, care era deja judecat sub aspect moral și urma să fie vărsat din gură, după cum a spus despre Laodiceea, înaintea tuturor, în numele Domnului. De aceea putem înțelege de ce este introdus îngerul care vorbește în loc ca Yahve să se adreseze într-un mod mai direct. Acesta prezintă un aspect semnificativ implicând o rezervă și o distanță pe care trebuie să le remarcăm deoarece Dumnezeu dorește ca acestea să fie simțite. Dar aceasta nu împiedică transmiterea unor mesaje pline de compasiune și de bunătate divină, din care nu lipsesc binecuvântări în prezent și care sunt impregnate de perspectiva unui viitor glorios. De fapt, este de folos să remarcăm această retragere a lui Dumnezeu și intervenția îngerilor deoarece nu există nici un alt profet al Vechiului Testament care să prezinte o mai frumoasă imagine decât Zaharia a binecuvântării pe pământ.

Știm că Apocalipsa lui Ioan este principala desfășurare profetică din Noul Testament. Metoda ei este mai profundă și mai completă și, în același timp, ea este mai exactă și mai bine ordonată decât oricare altă profeție din Biblie. Nu este oare un motiv să-l mulțumim lui Dumnezeu pentru că nu suntem lăsați fără alte mijloace decât acela de a recurge la deducții cu privire la falimentul creștinătății, așa cum a fost cazul cu Zaharia când era vorba despre falimentul evreilor? Un cuget generos și smerit se va abține să se pronunțe asupra altora dacă nu are o autoritate divină care să facă din aceasta o simplă îndatorire. Cu cât dorește cineva mai mult ca Domnul să fie glorificat și cu cât iubește cineva mai mult biserica, cu atât mai greu îi vine să judece aspru starea a ceea ce poartă numele Domnului. Dumnezeu a venit în întâmpinarea acestei lipse de voință, pentru care unii ar fi găsit scuze bune, cu elemente frumoase. Sunt alte considerațiuni mult mai importante decât sentimentele creștinilor în legătură cu frații lor din creștinătate, și anume nu trebuie să neglijăm să apreciem toate în lumina gloriei Domnului și a ceea ce I se cuvine lui Hristos. De aceea, Dumnezeu, care ține întotdeauna la Numele Fiului Său, are cea mai tandră grijă față de cei care l-au fost dați Lui – Dumnezeu a venit în întâmpinarea acestei rețineri pronunțându-Se El însuși în modul cel mai clar și mai solemn și prezentând dovezi certe cu privire la temeiul pentru care va recurge la o judecată atât de dură și de fermă, care se va desfășura, desigur, în viitor. Răul nu scade ci sporește cu timpul, prin influențele continue care îl fac să se extindă și să capete un caracter din ce în ce mai întunecat. Astfel, cunoaștem că, în creștinătate, decăderea pe care Duhul lui Dumnezeu o vedea atunci, s-a adâncit tot mai mult. Dar apostolii nu au fost luați înaintea ca Dumnezeu să se fi pronunțat asupra existenței răului, a dimensiunilor lui și a caracterului său ireparabil, de așa natură încât nu va putea fi înlăturat decât prin răzbunarea divină, la sfârșitul veacului.

Fac aceste remarci generale pentru a arăta valoarea acestor ultimi profeți ei fiind cei care ne dau sentința finală a lui Dumnezeu cu privire la starea lui Israel, chiar și asupra acelor evrei relativ sinceri care s-au întors în loc să se mulțumească să trăiască în mijlocul națiunilor unde fuseseră duși captivi. Nu au nici o scuză că s-au lăsat înșelați, și cu atât mai mult nici noi acum nu avem nici o scuză din vreme ce Dumnezeu și-a descoperit toate gândurile cu privire la starea din prezent a creștinătății și la îndatoririle sfinților care decurg din aceasta, lucruri care s-au arătat destul de bine chiar înainte ca apostolul Ioan să fi devenit acela prin care Domnul Isus s-a adresat bisericilor din Asia în Apocalipsa 2 și 3. Iar în Apocalipsa avem o relatare suficient de clară cu privire la temeiul moral al judecății. Nici o persoană care nesocotește acestea nu

se poate să nu sufere pierdere. Suntem chemați să luăm aminte. „Cine are urechi de auzit să audă ce spune bisericilor Duhul”.

După cum epistolele apocaliptice diferă mult de mărturia generală a epistolelor apostolice, tot așa și Zaharia diferă de cei unsprezece profeți precedenți, asemănându-se într-o oarecare măsură numai cu Ezechiel și Daniel, dar fiind mult diferit de ceilalți profeți din Vechiul Testament. Condițiile erau deosebite. Imperiul persan îi favoriza destul de mult pe evrei. Prin urmare, era necesar să le fie comunicate două lucruri: că Domnul recunoștea ceea ce El Însuși, prin providența Lui, rânduisese spre ajutorul poporului Său și, în același timp, este prezentat mersul acelor puteri. Aceste două lucruri sunt prezentate separat în acest capitol.

Întâi ni se spune despre omul care călărea pe un cal roșu, care stătea între mirți, apoi alți cai roșii, murgi și albi, despre care ni se dau explicații ulterioare. „Aceștia sunt cei pe care i-a trimis Yahve ca să cutureiere pământul. Și ei au răspuns Îngerului lui Yahve care stătea între mirți și au zis: Noi am cutureierat pământul și, iată, tot pământul este în pace și liniște”. Cred că roșul este folosit ca simbol al consacrării pentru Dumnezeu, atât în judecată cât și în har, potrivit simbolului pieilor de berbec vopsite în roșu de la cort, dar și acestea având la bază judecata. Cel care călărea pe calul roșu era executorul judecătoresc din partea Domnului și folosea Persia ca instrument pentru a acționa în favoarea evreilor. Aceasta era cea de-a doua putere mondială, după care aveau să mai urmeze încă două. S-ar părea că aici sunt simboluri ale îngerilor pe care Yahve îi folosește pentru a conduce, mai curând decât simboluri ale împăraților în sine, și este clar și că ne sunt prezentate relațiile dintre aceste puteri și poporul Lui din vechime, care însă este într-o stare șocant de anormală. Trebuie să ne amintim că pe tot parcursul mesajelor ultimilor trei profeți ei nu sunt niciodată recunoscuți ca fiind poporul lui Dumnezeu. Acesta este un aspect deosebit de important. Destinul lor este acela de a fi mai binecuvântați și mai înălțați decât au fost vreodată ca popor al lui Dumnezeu, dar până atunci ei sunt priviți ca fiind o națiune care nu mai are o relație cu Dumnezeu. „Ei vor fi poporul Meu,” dar în prezent ei nu sunt. Așa era atunci situația lor și așa este și acum. Aceasta nu înseamnă că Dumnezeu a încetat să se mai îngrijească de ei, deoarece ridicarea acestor profeți după captivitate și, mai presus de orice, misiunea lui Mesia, dovedesc contrariul.

Dar, să ne amintim de acea idee vagă care există în general cu privire la ce înseamnă „poporul lui Dumnezeu”. Sensul corect al acestei expresii în Vechiul Testament este acela de popor care are relații publice cu Dumnezeu, cum era atunci când El Și-a identificat numele Lui cu ei ca națiune pe care a ales-o dintre toate celelalte. Această relație a fost întreruptă în perioada captivității babiloniene. Atunci evreii au încetat să mai fie în mod oficial poporul lui Dumnezeu. Dar aceasta nu-L împiedică nicidecum pe Domnul să aibă în mijlocul acelui popor persoane care trăiesc prin credință. Prin har, existau unii care așteptau să vină Sămânța femeii înainte ca ei să fie chemați popor al lui Dumnezeu, ba chiar înainte de Avraam, strămoșul lor. De fapt, noi toți am fost profund afectați de frazeologia religioasă modernă și de teologia antică, rezultatul fiind că atunci când se vorbește despre poporul lui Dumnezeu, aproape întotdeauna, se înțelege succesiunea credincioșilor. Dar nu aceasta este în Biblie semnificația expresiei „poporul lui Dumnezeu”, mai ales în Vechiul Testament. Avraam, Isaac, Iacov și sfinții anteriori lor, cum sunt Noe, Enoh și Abel, nu sunt niciodată numiți „poporul lui Dumnezeu”. Această expresie a început să fie folosită odată cu chemarea lui Israel, care a fost așezat într-o relație națională cu Dumnezeu, având legea ca regulă pentru umblarea lor și având un sanctuar, anumite ritualuri și o preoție. Ei au cerut un împărat, iar Dumnezeu, în mânia Lui (pentru că acea cerere reprezenta respingerea Lui), le-a dat unul. Apoi, când a început declinul lor sub noul regim și când au fost ridicați tot mai mulți profeți, pe fondul falimentului casei lui David și al acceptării idolatriei de acea casă și când cei mai credincioși din popor au fost ridicați spre a mărturisi împotriva acelor rele, ei și-au pierdut titlul de popor al lui Dumnezeu. De atunci încolo ei sunt Lo-ami (Nu-e-poporul-meu). Dar aceasta nu implică nicidecum că printre ei nu mai sunt credincioși. După cum au existat credincioși înainte să fi fost chemat „poporul lui Dumnezeu”, există credincioși și după aceea. Pe scurt: a avea credincioși în popor este cu totul altceva decât a fi poporul lui Dumnezeu. Dacă ar fi același lucru, atunci toate națiunile ar fi poporul lui Dumnezeu. Dacă expresia „poporul lui Dumnezeu” s-ar putea, cel mult, aplica la creștini acum, când Israel este lepădat, în scriptură această expresie este folosită numai când este vorba despre acea parte a evreilor care a crezut atunci când toți ceilalți L-au respins pe Mesia. Comparați Romani 9 cu 1 Petru 2, deși, desigur, principiul se aplică la toți cei care sunt botezați în Numele Lui.

Acești trei profeți contemplă o stare extrem de gravă pentru un evreu când ei nu mai sunt poporul lui Dumnezeu și se poate să fi apărut unii care înțelegeau greșit aceasta și exista pericolul de a gândi că Dumnezeu nu se mai îngrijea de ei pentru că le retrăsese titlul de glorie și nu mai locuia în mijlocul lor, ca odinioară. Aceasta ar fi fost o eroare fatală. De aceea, în special în Zaharia, ne sunt prezentate clar două aspecte: măsura în care Dumnezeu recunoaște puterile lumii și relațiile poporului Său într-o perioadă în care El nu-i mai putea recunoaște public ca popor al Său. Profetul ne arată că toate sunt rânduite să lucreze spre binele celor care Îl iubesc pe El – un principiu la fel de valabil în Vechiul Testament ca și în Noul Testament, dar care cere mult discernământ pentru a-l aplica în mod corect, mai ales atunci când cercetăm vechile oracole ale lui Dumnezeu, deoarece ei erau într-o cu totul altă relație decât aceea în care suntem noi.

Este Unul care are un interes deosebit în legătură cu rămășița care s-a întors. Este evident că lumina cuvântului Său le era din nou promisă, chiar în acele împrejurări deosebite, când s-ar fi crezut că nu mai era posibil. Am auzit aceasta de la Hagai, iar în viziunile lui Zaharia avem dovezi noi în acest sens. Dumnezeu dorește să conducă totul având în vedere tocmai acest popor, după ce ei fuseseră cât se poate de necredincioși. Aceste duhuri ies pentru a face voia lui Dumnezeu, nu în mod public, ci în mod providențial, prin care El le arată evreilor că Se îngrijește de ei. Domnul dorește ca ei să se încreadă în El. Ei nu mai puteau fi numiți în mod oficial poporul Lui, dar aceia care pierduseră acest titlu rămăneau, cu toate acestea, prin har, în grija Lui, iar El le va reda din nou, în final, acel titlu, pe care îl vor purta într-un mod mult mai strălucit. Așa este situația în Zaharia și profeția lui are rostul de a ne face cunoscut aceasta. De aceea, viziunea preliminară este deosebit de importantă, după cum am văzut că și prefața morală este importantă.

„Noi am cutureierat pământul și, iată, tot pământul este în pace și liniște”. Liniștea și pacea vrăjmașilor evreilor nu era ceva bun pentru evrei. „Și Îngerul lui Yahve a răspuns și a zis: «Yahve al oștirilor, până când nu Te vei îndura de Ierusalim și de cetățile lui Iuda,»” - el nu spune „de poporul lui Iuda” – „pe care

Te-ai mâniat acești șaptezeci de ani? Și Yahve a răspuns îngerului care vorbea cu mine cuvinte bune, cuvinte mângâietoare. Și îngerul care vorbea cu mine mi-a zis: Strigă și spune: Așa zice Yahve al oștirilor: «Sunt gelos pentru Ierusalim și pentru Sion cu mare gelozie și M-am mâniat cu mare mânie pe națiunile cele liniștite». Este clar că aceasta iese acum în evidență. Întâi El a declarat că S-a mâniat tare mult pe părinții lor și că apoi i-a tratat corespunzător, trimițându-i în captivitate și luându-le, pentru un timp, titlul special și toate semnele deosebite și efectele prezenței Lui cu ei ca națiune. Apoi ni se arată că, deși dăduse națiunilor poziția de puteri supreme pe pământ, El era totuși supărat de mândria lor și de cruzimea lor față de evrei. „M-am mâniat cu mare mânie pe națiunile cele liniștite; pentru că Eu Mă mâniasem

numai puțin și ei au dat ajutor răului. De aceea, așa zice Yahve: «M-am întors cu îndurări spre Ierusalim»“. Pe atunci aceasta se împlinea numai parțial după căderea Babilonului, dar împlinirea completă, în sensul cel mai strict al cuvântului, va fi în viitor, și, împreună cu Zaharia, înainte de a încheia capitolul, ne putem întreba de ce.

Cred că de aceea, în viziunea de la început cu caii omului dintre mirți, la umbră (c. 8), ca și cei din spatele lui, sunt toți de aceeași culoare – roșie. Pentru același motiv aici lipsește a patra culoare, deoarece imperiul Babilonian fusese răsturnat de Cyrus persanul, care, într-un mod obscur, era o imagine simbolică a lui Hristos ca eliberator al evreilor din captivitatea în care erau asupriți și ca acela care susține cauza Dumnezeului cel adevărat și cuvântul Lui împotriva idolilor, reaşezându-i în țara lor și încurajându-i să zidească templul lui Yahve. Viziunea pare a fi totuși generală. Cea din capitolul 6 este mult mai precisă, unde, după cum vom vedea, datorită scopului urmărit, ne este prezentat și primul imperiu. Dar aici nu ne este prezentată, ca în Daniel, o schiță istorică a puterilor lumii, nici a celor vizibile din exterior, nici a celor interioare, ci este, mai curând, o prezentare a puterilor spirituale care acționează din culise. „Și eu am zis: Ce sunt aceștia, domnul meu? Și îngerul care vorbea cu mine mi-a zis: «Îți voi arăta ce sunt aceștia». Și omul care stătea între mirți a răspuns și a zis: «Aceștia sunt cei pe care i-a trimis Yahve ca să cuture pământul»“.

Mi se pare că este destul de clar că omul care stătea între mirți nu este nimeni altul decât Îngerul lui Yahve, care ne este cunoscut din alte texte. „Și ei au răspuns Îngerului lui Yahve, care stătea între mirți, și au zis: «Noi am cuture pământul și, iată, tot pământul este în pace și liniște». Și Îngerul lui Yahve a răspuns și a zis: «Yahve al oștirilor, până când nu Te vei îndura de Ierusalim și de cetățile lui Iuda, pe care Te-ai mâniat acești șaptezeci de ani? Și Yahve a răspuns îngerului care vorbea cu mine cuvinte bune, cuvinte mângâietoare“. Cel care s-a descoperit în vechime părinților, lui Moise, lui Iosua și altora, s-a descoperit apoi potrivit împrejurărilor și nevoilor rămășiței. Trebuie să facem deosebirea între El și îngerul care vorbea de obicei cu profetul.

Și nu trebuie să uităm că istoria națională propriu-zisă a lui Israel se încheia cu captivitatea și că după reaşezarea lor eu fost numai într-o stare provizorie, aceasta fiindu-le dată, cu siguranță, prin îndurarea lui Dumnezeu, timp în care ei îl așteptau pe Mesia. Respingerea Lui a adus asupra lor cea mai mare mânie, dar prin aceasta se împlinesc scopurile tainice ale lui Dumnezeu chiar când totul pare să eșueze: se împlinesc prin crucea Domnului Isus, în virtutea căreia Dumnezeu nu numai că strânge laolaltă biserica acum, ci Se va și întoarce în îndurare suverană pentru evrei, după ce va fi lucrat prin har în inimile lor pentru a produce pocăința și a-i face să-L aștepte cu credință pe Acela pe care odinioară L-au crucificat și L-au omorât prin mâna celor fără de lege.

„M-am întors cu îndurări spre Ierusalim; casa Mea va fi construită în el», zice Yahve al oștirilor, «și funia de măsurat se va întinde peste Ierusalim ». Strigă din nou și spune: Așa zice Yahve oștirilor: «Cetățile Mele din nou se vor revărsa de prosperitate și Yahve din nou va mângâia Sionul și din nou va alege Ierusalimul»“. Ceea ce dă putere acestui text este faptul că aceste cuvinte au fost rostite după întoarcerea din captivitate. Acea întoarcere nu a dus la împlinirea deplină a promisiunilor divine, deși, fără-ndoială, era un fel de arvună pentru aceasta. Aceste cuvinte nu le-au fost adresate cu scopul de a-i face să se mulțumească cu măsura de îndurare care le fusese dată până atunci, ci să ia prezentul ca o bază pe care să-și întemeieze speranțele pentru binecuvântări mai mari: „Yahve va mângâia din nou Sionul și va alege din nou Ierusalimul“. În ceea ce privește întoarcerea din Babilon, aceasta este un fapt împlinit și nu a mai fost vreo altă întoarcere de la risipirea lor și mai rea. Este deci limpede și sigur că Dumnezeu se referă la o altă întoarcere, când El va mângâia din nou Sionul și va alege din nou Ierusalimul.

Dar ni se prezintă o nouă viziune: „Și mi-am ridicat ochii și am văzut și iată patru coarne“. Aici ni se prezintă tot cursul puterilor dintre națiuni, fiind o aluzie certă la Daniel 2 și 7, fără de care ar fi greu de înțeles altfel. „Și am zis îngerului care vorbea cu mine: Ce sunt acestea? Și el mi-a zis: «Acestea sunt coarnele care au risipit pe Iuda, pe Israel și Ierusalimul»“. Nu este vorba de agenții providențiali pe care i-a folosit Dumnezeu pentru a lucra în interiorul imperiilor și prin intermediul imperiilor, care sunt reprezentați prin cai, ci ne sunt prezentate puterile imperiale care au făcut succesiv ravagii în Iuda, Israel și Ierusalim (v. 19). Coarnele – profetul văzând patru – corespund celor patru puteri care s-au succedat, de la prima până la cea din urmă. Este un tablou general, compus profetic, care ne prezintă într-o singură imagine și trecutul și viitorul: Babilonul și Roma, Israel și Iuda.

Dar răzbunarea este a Domnului, iar în ceea ce urmează vedem instrumentele răzbunării. „Și Yahve mi-a arătat patru fierari. Și eu am zis: Ce vin aceștia să facă? Și el a vorbit, zicând: Acelea sunt coarnele care au risipit pe Iuda, încât nimeni nu și-a ridicat capul; dar aceștia au venit să le înspăimânte“. Sunt instrumentele folosite de Dumnezeu pentru a răsturna aceste puteri pe care El, în suveranitatea Lui, a găsit cu cale să le ridice pentru a-l pedepsi pe Israel. Dar Dumnezeu va ști cum să le judece, mai ales la sfârșitul veacului. Atunci El va da jos „coarnele națiunilor care au înălțat cornul împotriva țării lui Iuda ca s-o risipească“.

Este limpede că toate acestea au un caracter general. Viziunea de la început dă numai o imagine panoramică sau o schiță completă, de la început până la sfârșit, cuprinzând ceea ce era valabil atunci și ceea ce va fi la sfârșit, când va fi executată judecata finală asupra acestor coarne.

Capitolul al doilea ne face cunoscut că, indiferent ce ne-ar spune Dumnezeu despre alții, inima lui este întotdeauna preocupată de Ierusalim. „Și mi-am ridicat ochii și am văzut și iată un om cu o funie de măsurat în mâna lui. Și eu am spus: «Unde te duci?» Și el mi-a zis: Să măsoar Ierusalimul, ca să văd care este lățimea lui și care este lungimea lui. Și, iată, îngerul care vorbea cu mine a ieșit și un alt înger i-a venit în întâmpinare și i-a zis: «Aleargă, vorbește tânărului acestuia»“. Acel tânăr este tocmai profetul Zaharia, deși unii ar putea să considere a fi un slujitor oarecare din acea vreme, ceea ce mie mi s-ar părea nefiresc.

Frânghia de măsurat este semn al intrării în posesia terenului, fie de drept, fie în fapt, urmând noi relații sau restaurări. Aici este mai curând intrarea în posesie de drept, care așteaptă răsturnarea puterilor dintre națiuni, dar măsurarea are rostul de a ne arăta intenția lui Dumnezeu de a da binecuvântare pe această cale.

„Aleargă, vorbește tânărului acestuia, spunând: «Ierusalimul va fi locuit ca niște cetăți fără ziduri, din cauza mulțimii oamenilor și a vitelor din el». Și Eu, zice Yahve, îi voi fi un zid de foc de jur-împrejur și voi fi gloria lui în mijlocul lui“. Este evident că nimic din ceea ce a fost până acum nu îndeplinește condițiile profeției. Așteptăm în viitor ziua când mulțimea de locuitori se va răspândi dincolo de hotarele ei și, în loc să fie vasali ai perșilor, grecilor sau romanilor, ei îl vor avea pe Yahve însuși ca fortăreață și zid de apărare.

Apoi urmează chemarea adresată tuturor celor care rămân: restaurarea evreilor va fi atunci completă. „«Vai, vai! fugiți din țara de la nord», zice Yahve, «pentru că Eu v-am risipit ca pe cele patru vânturi ale cerurilor», zice Yahve”. Aceasta se referă la risipirile de mai înainte ale lui Israel. „Ah! scapă, Sioane, tu, care locuiești cu fiica Babilonului! Pentru că așa zice Yahve al oștirilor: După glorie m-a trimis El la națiunile care v-au prădat”. Nimic nu poate fi mai clar. Este greu de înțeles cum se poate ca vreun om care este cât-de-cât atent la scriptură, ca să nu mai vorbim despre a judeca spiritual, să încurce domeniul de aplicare al profeției și sensul ei sau să creadă că aceasta s-a împlinit deja. Notați cuvintele „după glorie”. Prin urmare nici o binecuvântare înainte de Hristos nu poate împlini cuvintele lui Zaharia. Și nu numai atât, ci atunci când a venit Hristos, împlinirea acestor cuvinte a fost atât de departe încât păcatul a fost și mai mare și ei au fost din nou risipiți. Astfel, modul în care i-a tratat Dumnezeu după prima venire a lui Hristos și crucificarea Lui fac ca împlinirea acestei profeții să fie mult mai departe în viitor, fiind motive pentru ca Israel să fie pedepsit din nou și profeția să nu se îplinească încă. Împlinirea va fi „după glorie” deoarece întâi trebuie ca Hristos să Se înfățișeze în glorie. „Pentru că așa zice Yahve al oștirilor: După glorie m-a trimis El la națiunile care v-au prădat, pentru că cine se atinge de voi se atinge de lumina ochilor Săi. Pentru că, iată, Îmi voi scutura mâna peste ele și vor ajunge de pradă celor care le slujeau. Și veți cunoaște că Yahve al oștirilor m-a trimis”. Prin urmare chiar acum se înalță o cântare de bucurie anticipând împlinirea gloriei pentru poporul Israel. „Cântă și bucură-te, fiică a Sionului, pentru că, iată, Eu vin și voi locui în mijlocul tău”.

Această declarație că El va locui în mijlocul poporului urmează de obicei după declarația cu privire la răscumpărarea lor, după cum vedem în Exod 15, 29 și multe alte pasaje. Când răscumpărarea era simbolică, El locuia în mijlocul lor într-o formă vizibilă. După ce adevărata răscumpărare, cea eternă, va fi venit pentru Israel, atunci va fi în mijlocul poporului și adevărata Lui locuință, pentru totdeauna, dar aceea va fi „după glorie”. „Și multe națiuni se vor alipi de Yahve în ziua aceea”. Aici vedem clar situația gloriei milenare. Vedem cum este repetată mărturia cu privire la privilegiul inestimabil al Sionului, care va avea efecte asupra întregii omeniri. Pare de mirare că este posibil ca vreo persoană care studiază Biblia să spună că aceasta se referă la trecerea pe pământ a Fiului lui Dumnezeu înainte de a fi răscumpărarea în ținutul Iudeii. Asemănarea limbajului cu Zaharia 9.9 nu impune deloc o asemenea concluzie deoarece această profeție s-a împlinit prin prezentarea Împăratului și nicidecum prin acțiunile Sale sau prin consecințele venirii Sale, care sunt descrise imediat după aceea. Respingerea Împăratului a făcut ca împlinirea deplină a profeției să fie amânată. Venirea Lui va relua firul întrerupt și va completa țesătura planurilor divine. De aceea, comparația cu capitolul menționat anterior conduc la deducția că ambele așteaptă domnia lui Hristos în țară. „Și Eu voi locui în mijlocul tău și vei cunoaște că Yahve al oștirilor m-a trimis la tine. Și Yahve va moșteni pe Iuda ca partea Lui de moștenire în țara sfântă și din nou va alege Ierusalimul. Orice făptură să tacă înaintea lui Yahve, pentru că El S-a ridicat din locuința Lui cea sfântă!” Veacul care va veni va fi caracterizat nu de aceea că unii vor crede iar alții nu (Marcu 16.16, Fapte. 28.24), ci de închinarea universală în împărăția lui Yahve și a lui Hristos, după ce judecățile asupra națiunilor, ulterioare manifestării gloriei divine, vor fi zdrobit mândria omului.

Această parte este destul de clară. Primul capitol prezintă la modul general puterile națiunilor și cele care le vor nimici, iar al doilea capitol ne prezintă dovezi că Yahve se îngrijește în mod special pentru a-Și realiza planurile Lui în legătură cu pământul, planuri care au Ierusalimul drept centru de la care mărturia se va răspândi la toate națiunile după ce Yahve Își va fi făcut din fiica Sionului locuința Lui cea sfântă. Pentru mine este dincolo de orice îndoială că momentul pentru aceasta este fixat de expresia „după glorie”. Marele eveniment va avea loc când Domnul Se va înfățișa în glorie. „Ziua aceea”, dacă este înțeleasă bine și deplin, nu poate fi decât când împărăția Lui se va manifesta pe pământ, când Israel va fi restaurat în țară, iar națiunile, după ce vor fi trecut printr-o formă a judecății solemne a celor vii, iar, sub alt aspect, vor continua să fie judecate de El, vor fi învățat dreptatea sub domnia Lui și se vor pleca acceptând că Yahve Își găsește, din nou și pentru totdeauna, plăcerea în cetatea pe care El a ales-o. Faptul că rămășița s-a întors deja din captivitatea babiloniană arată și mai evident că Dumnezeu ne descoperă aici planul Lui cu privire la o restaurare mai completă a evreilor în țara lor. Dar toate planurile Lui Îl au pe Hristos drept centru și se vor manifesta atunci când El va veni pe norii cerului cu putere și glorie, nu pentru a nimici, ci pentru a domni. Judecata celor morți va veni la timpul ei.

Dar dacă am considera că Ierusalimul poate fi binecuvântat astfel, potrivit alegerii suverane a lui Dumnezeu, care niciodată nu Se răzgândește cu privire la darurile chemării Sale – presupunând că națiunile se vor alipi nu numai de ei, ci de El având Ierusalimul drept centru -, am gândi oare că Dumnezeu ar putea fi mulțumit fără să le dea inimi și conștiințe care să fie în comuniune cu El? Ar fi imposibil. De aceea urmează scena din Zaharia 3.

„Și mi-a arătat pe Iosua, marele preot”. Aceasta, după cum este evident, este în legătură cu relația cu Dumnezeu și se referă nu numai la oraș ci la sanctuar. „Și mi-a arătat pe Iosua, marele preot, stând înaintea Îngerului lui Yahve și pe Satan stând la dreapta lui, ca să i se împotrivescă. Și Yahve i-a zis lui Satan: «Yahve să te mustre, Satan! Da, să te mustre Yahve, care a ales Ierusalimul! Nu este acesta un tăciune smuls din foc?» Și Iosua era îmbrăcat cu haine murdare și stătea înaintea Îngerului”. Marele preot are un caracter de reprezentant, nefiind numai cel care intră dincolo de perdea, ci este mai mult ca acela care mărturisea păcatele lui Israel pe capul țapului asupra căruia căzuse sorțul, care avea să fie izgonit în țara uitării. Trebuie să ne amintim că marele preot nu numai că avea o funcție de mijlocitor ci și de reprezentant, prima dincolo de perdea, cea din urmă afară, iar cea dintâi dincolo de perdea, înăuntru, când puneia sângele pe scaunul îndurării.

Aici scena este, în mod cert, concepută ca una reprezentativă. Iosua este văzut nu îmbrăcat cu veșminte spre glorie și frumusețe și nici măcar cu hainele de în pentru slujba de zi cu zi, ci este ca la tribunal, ca să spunem așa, ca un om suspectat de crimă. Se știe că orientalii gândesc repede când este vorba de asemenea probleme și acționează prompt. Când cineva era bănuț de crimă era obiceiul ca el să fie considerat vinovat până ce reușea să se dovedească nevinovat. Ei nu sunt ca occidentalii, care consideră că un acuzat este nevinovat până când se dovedește a fi vinovat. La această judecată însă, toți sunt pe un teren sfânt, unde nu se mai pune problema de mentalitate orientală sau occidentală, ci este vorba despre Dumnezeu și de vrăjmaș, care știau ambii cât de vinovat era Ierusalimul. De aceea este această imagine ciudată a Marelui Preot îmbrăcat cu haine murdare. Nu se putea ca Satan să scape ocazia de a-l învinui și de a da mărturie de starea reprezentantului poporului, care îl îndreptățea pe Dumnezeu să arunce din nou Ierusalimul în necazul de foc. De ce oare ar fi scos din foc un asemenea tăciune? Era el oare mai bun decât alți tăciuni? Aceasta era logica lui Satan, dar Yahve privea totul potrivit harului Său și, în îndurarea Sa suverană, El a spus: „Luați de pe el hainele murdare!” Era o hotărâre întemeiată pe afecțiunea Lui. Cu toate acestea, ea este o hotărâre dreaptă, după cum bine știm, cu toate că aici nu este prezentat temeiul dreptății acestei hotărâri, pe care Dumnezeu îl are totuși neconținut înaintea ochilor Săi. „Și lui i-a zis: Iată, am făcut ca nelegiuirea ta să se ducă de la tine (deci nu este numai o schimbare a hainelor) și te îmbrac cu haine de sărbătoare”. Aceasta este ceea ce îi face Lui plăcere: atât har față de evreu cât și ca El să fie glorificat. „El va avea îndurare de cine va avea îndurare” și are îndurare față de Iosua, care este reprezentantul poporului. Dar aceasta nu este totul. „Și eu am zis: «Puneți-i o mîtră curată pe cap»”. El nu se limitează numai la a-l achita, ci dă cu generozitate semne de onoare și care arată că Iosua

se bucură de toată favoarea Lui. „Și i-au pus mitra cea curată pe cap și l-au îmbrăcat cu haine; și Îngerul lui Yahve stătea de față. Și Îngerul lui Yahve a mărturisit lui Iosua, zicând: Așa zice Yahve al oștirilor: «Dacă vei umbla pe căile Mele...»” Era o declarație solemnă cu condiția ascultării, care era valabilă și se aplica întocmai atunci. Deși Dumnezeu a prezentat poporului Său planurile harului Său, El nu i-a scos atunci de sub judecata guvernamentală care venise asupra lor ca o consecință a responsabilităților lor neîmplinite. Nu era legământul cel nou, nu era Mesia, ci era numai semnul lucrurilor bune care vor veni, dar care nu au venit încă. Această imagine nu putea fi nici anticipativă, nici nu se poate referi la ceva din trecut.

Consider că Îngerul lui Yahve este un reprezentant prin intermediul căruia acționează Yahve. Îngerul avea o relație cu Yahve asemănătoare - măcar până la un punct - cu aceea a Marelui Preot față de Israel. Același principiu este valabil în Apocalipsa pentru Îngerul lui Isus și îngerii celor șapte biserici, aceștia din urmă fiind, desigur, oameni din mijlocul lor.

Acesta era terenul pe care erau atunci evreii. Încă nu erau scoși din poziția de responsabilitate pe care o aveau sub lege; aceasta nu putea avea loc înainte ca Mesia să vină și să fie primit de Israel. Dar se mai adaugă: „Ascultă acum, Iosua, mare preot, tu și tovarășii tăi care stai înaintea ta pentru că ei sunt oameni ca niște semne pentru că, iată, voi aduce pe Robul Meu, Odrasla”. Efortul lui Grotius de a reduce toate acestea la Zorobabel este josnic, și este trist că Dr. Blayney este de acord cu aceasta dovedind o necredință mai tare decât a multor rabini învățați, când până și raționaliști ca Gesenius și Hitzig nu neagă că textul se referă la Mesia. Din Isaia rezultă că această aplicație nu mai poate fi pusă la îndoială, iar în Luca 1 găsim redarea din Septuaginta, după cum se cunoaște în general. „Pentru că iată piatra pe care am pus-o înaintea lui Iosua: pe această singură piatră sunt șapte ochi; iată, Eu voi grava inscripția ei, zice Yahve oștirilor, și voi îndepărta nelegiuirea țării acesteia într-o singură zi”.

De ce oare să gândim că piatra din viziune, care stătea înaintea lui Iosua înlătură referirea din versetul 9, simbolizând piatra de temelie a templului, care tocmai fusese pusă atunci? Contextul este cert mesianic. Era numai semnul binecuvântat, simbolul și nu realitatea a ceea ce urmau să primească evreii când Isus va veni pentru a domni. „În ziua aceea, zice Yahve al oștirilor, veți invita fiecare pe aproapele său sub viță și sub smochin”. Ce altă zi poate fi „ziua aceea” care va înlătura pedeapsa din Iudeea împreună cu cauza ei, dacă nu ziua gloriei lui Mesia? Între timp, noi, cei care credem în El, primim binecuvântări pentru cer și avem viața ascunsă în Dumnezeu. Cu siguranță nu poate fi vorba despre ziua aceea în care ei erau încă expuși ochiului rău al vecinilor lor samariteni și ai altor națiuni invidioase din jurul lor, ci este o zi de îndurare, în care puterea lui Dumnezeu se manifestă în har față de evrei. Nu este această chemare mai profundă pe care o cunoaștem noi acum prin Duhul, potrivit planurilor lui Dumnezeu, care erau odinioară ascunse, chemare care ne unește cu Hristos în cer și pentru cer? Va fi o zi pe pământ, fapt pentru care aflăm că fiecare își va invita vecinul sub viță și sub smochin. Noi îl urmăm pe Hristos, pe care nu îl vedem, trecând prin umilințe și suferințe până când îl vom întâlni în cer. Aici nu este vorba despre cei pe care Domnul nu se rușinează să îi numească frații Săi atunci când lumea îi respinge, despre cei a căror bucurie este să îl cunoască pe Tatăl Lui și Tatăl nostru și pe Dumnezeul Lui și Dumnezeul nostru. Profetul nu folosește niciodată un asemenea limbaj în legătură cu pământul, nici Noul Testament nu ne pune în gură imagini asemenea cu ale lor. Cu toate că suntem pe pământ, noi avem deja o relație cerească și, la venirea lui Isus, vom fi schimbați potrivit cu această relație pe care o avem (v. 1 Cor. 15). La venirea Lui, evreii se vor bucura de tot ce i-a promis Dumnezeu lui Israel în vechime și de toate promisiunile profeților de pe parcursul istoriei.

Și mai urmează: „Și îngerul care vorbea cu mine a venit din nou și m-a trezit, ca pe un om care este trezit din somnul lui. Și el mi-a zis: «Ce vezi?» Și eu am spus: «Văd, și iată un sfeșnic cu totul de aur». Nu este numai îndreptățirea viitoare a lui Israel, și acolo nu numai că vedem o piatră de temelie perfectă în guvernarea lui Dumnezeu, ba mai mult, descoperim în continuare modul în care Yahve va arăta puterea Duhului în ziua aceea. Aceasta este reprezentată printr-un „un sfeșnic cu totul de aur cu un potir în vârful lui și cele șapte candelale ale lui pe el; șapte candelale și șapte țevi pentru candelalele care sunt în vârful lui, și doi măslini lângă el, unul la dreapta potirului și altul la stânga lui”. Este o aluzie evidentă la Iosua și la Zorobabel deși acestea privesc pe Unul mult mai mare, cu mai multe funcții și cu o glorie mult mai profundă decât o poate exprima vreun simbol. După cum știm, acestea îl vor avea pe Hristos drept centru, și atunci se va vedea perfecțiunea și nu mai înainte. Numai el, în calitate de Preot și Împărat, va furniza, va răspândi și va menține în Israel lumina Duhului, spre gloria lui Yahve. Înainte de aceasta va fi instaurată împărăția, despre care avem mărturia celor doi martori din Apocalipsa 11, după răpirea la cer a sfinților, când Dumnezeu va începe din nou lucrarea în rămășița evreilor. În aceasta este ordinea divină perfectă a lui Mesia. Este o stare a lucrurilor evident diferită de cea a bisericii. Atât marele preot cât și guvernatorul pot fi, într-adevăr, umbre slabe, dar aceste simboluri ne prezintă gândul lui Dumnezeu și reprezentau, pentru rămășiță, semne clare cu privire la ceea ce va fi când Mesia va împlini ambele funcții. Astfel, vedem că aceasta se va face nu prin mijloace omenești, nu printr-o ameliorare a evreului, ci „prin Duhul Meu», zice Yahve al oștirilor”. Nu este prin putere, nici prin tărie, adică în nici un caz prin resurse externe, nici măcar prin puterea mentală sau morală a omului, cu toate că, prin har, omul va fi adus într-o stare potrivită, ci totul va fi în mod cert prin Duhul Sfânt. Pe de altă parte, nu este nici o referință la lucrarea Duhului pentru convertirea păcătoșilor, nici la nașterea din nou, care este întotdeauna reprezentată simbolic prin apă. Ungerea ține de putere în aceia care au fost deja spălați și puși deoparte pentru Dumnezeu.

Înaintea lui Dumnezeu nu contează obstacolele: „Cine ești tu, munte mare? Înaintea lui Zorobabel vei fi un șes; și el va scoate piatra cea mai de sus a colțului cu strigăte: «Îndurare, îndurare pentru ea!»” Fiul lui David este din nou aici simbolul Celui pe care Yahve îl va aduce în față ca Piatra cea mai importantă, în aclamații „îndurare, îndurare cu ea”. Din Geneza 49, Isaia 28 și Daniel 2, referința devine evidentă. „Și cuvântul lui Yahve a fost către mine, zicând: Măinile lui Zorobabel au pus temelia casei acesteia și mâinile lui o vor termina. Și vei cunoaște că Yahve al oștirilor m-a trimis la voi”. Atunci era doar o zi a lucrurilor mici, dar omul care o disprețuiește nu poate fi în acord cu Yahve al oștirilor atunci când lucrurile se vor împlini. Duhul care recunoaște plăcerea lui Dumnezeu în ceea ce este mic va fi onorat de Dumnezeu în ziua cea mare, și nu altul. Dar ziua în care Dumnezeu încearcă sufletele este întotdeauna o zi a lucrurilor mici, batjocorită de cel a cărui inimă nu se mulțumește să îi slujească lui Dumnezeu. Cei care își găsesc plăcerea în voia și lucrarea lui Dumnezeu în ziua lucrurilor mici sunt în comuniune cu El. Ce gând că Yahve se poate bucura și chiar se bucură de micile eforturi ale celor care sunt călăuziți de cuvântul Lui și urmăresc gloria Lui! „Și am răspuns și i-am zis: «Ce sunt acești doi măslini din dreapta sfeșnicului și din stânga lui?» Și am răspuns a doua oară și i-am zis: «Ce sunt cele două ramuri de măslin, care sunt lângă cele două țevi de aur, care varsă aurul din ele?»” Și ni se spune aici: „Acestea sunt cei doi unși care stau înaintea Domnului întregului pământ”. Am explicat deja în câteva cuvinte că acestea îi reprezintă pe Iosua și Zorobabel în calitate de căpetenii religioase și civile pentru Ierusalimul de atunci, dar privesc în viitor spre Hristos, care va avea ambele funcții, după cum vedem în Zaharia 6.

Urmează apoi semne diferite de avertizare. „Și din nou mi-am ridicat ochii și am văzut și iată un sul care zbura. Și el mi-a zis: «Ce vezi?» Și eu am spus: „Văd un sul zburând; lungimea lui este de douăzeci de coți și lățimea lui de zece coți». Evreii nu trebuie să se înșele, nici să abuzeze de harul de care le-a făcut parte Dumnezeu pentru ca să-și permită orice. Este bine să cunoștem aceste comunicări pline de har ale lui Yahve, care recunoaște ziua începuturilor slabe și care îl va observa pe acela care se îmbracă cu necredința egoistă disprețuindu-i pe unii mai buni decât el. Dar credința care susține pe om, în pofida slăbiciunii și ocărilor suferite, privește în viitor spre ziua lucrurilor mari, când Yahve-Mesia va fi Acela care va împlini deplin și definitiv toate planurile lui Dumnezeu. Credința se folosește de toate acestea în condițiile dificile din prezent și nu poate să nu vadă rezultatele răului care lucrează în mijlocul poporului. Instaurarea pe pământ a împărăției lui Mesia cu putere presupune demascarea răului și judecarea lui, la fel de sigur cum aceasta implică instaurarea dreptății și păcii. Ambele aspecte vor fi valabile și fiecare dintre ele este prevăzut, la locul lui.

Am văzut deja aspectele strălucite și tocmai am văzut zburând sulul mărturiei solemne a lui Dumnezeu, că răul care era prezent atunci printre evrei avea să producă rezultatele cele mai rele cu putință. Aici este denunțată sursa lui și destinul lui. „Și el mi-a zis: «Acesta este blestemul care se răspândește pe fața întregului pământ»,” sau, mai curând a „întregii țări”. Același cuvânt în greacă înseamnă și „pământ” și „țară”. În funcție de context putem decide la care dintre acestea se referă textul. Presupun că este vorba numai despre întreaga țară, deși nu doresc să fac o dogmă. Totul ține numai de context. Cum cuvântul poate avea oricare din cele două sensuri, nu există nimic care să ne impună semnificația. Având în vedere despre ce este vorba, se pune problema care sens se potrivește cel mai bine cu scopul lui Yahve de a da un avertisment. Scopul nu este aici acela de a face ca răul poporului evreu să pară mai puțin grav, ci mai curând de a-l pregăti pe profet să-și amâne speranțele și a-i explica de ce trebuia să fie amânată împlinirea unor asemenea preziceri glorioase. De aceea, situația actuală sau din viitorul apropiat, se arată a fi grozavă înaintea lui Dumnezeu. Captivitatea, așa umilitoare cum a fost ea, nu a smerit deloc poporul.

Vom vedea că păcatul națiunilor împotriva cărora Israel a fost pus să fie martor a lucrat sau, cel puțin, va lucra fără vreo perspectivă de a fi extirpat. Sentința Babilonului este pentru păcatele Babilonului, dar, în aceeași măsură, este și pentru Israel dacă face aceleași păcate. Se poate ca acestea să nu apară toate dintr-odată, dar ele erau acolo și nu fuseseră curățite.

Și ce răutate era avută în vedere aici? Sunt remarcate în particular două lucruri. „Oricine fură va fi nimicit” și „și oricine jură va fi nimicit, după cum este scris pe partea aceea”. Acestea sunt luate ca un eșantion și nu ca fiind totul: una de pe cea de-a doua tablă a legii care tratează problemele relației cu omul, cea de-a doua de pe prima tablă a legii, care tratează ofensele aduse direct lui Dumnezeu. Furtul este dovada nesocotirii totale a drepturilor aproapelui în ceea ce privește bunurile lui, iar jurământul fals este dovada lipsei complete de respect față de măreția și adevărul lui Dumnezeu. Pe scurt, atât omul cât și Dumnezeu erau disprețuiți și era răzvrătire împotriva amândouă, astfel încât blestemul notează aceste două păcate flagrante. „Îl voi face să se răspândească, zice Domnul oștirilor, și va intra în casa hoțului și în casa celui care jură fals pe Numele Meu”. Este evident că, în acest context, se potrivește mult mai bine „întreaga țară” decât „întregul pământ”. „Și va locui în mijlocul casei lui și o va mistui cu lemnele ei și cu pietrele ei”.

Urmează partea a doua a acestui capitol. Am văzut blestemul dublu, dar este adăugată o figură de stil care arată că Dumnezeu a urmărit nelegiuirea până la sursa ei, ceea ce reprezintă un principiu important al judecății lui Dumnezeu. „Și îngerul care vorbea cu mine a apărut și mi-a zis: «Ridică-ți acum ochii și vezi: Ce este aceasta care iese la iveală?» Și eu am zis: «Ce este aceasta?» Și el a zis: «Aceasta este efa care iese la iveală». Și a zis: «Aceasta este înfățișarea lor pe tot pământul». Și, iată, s-a ridicat o placă rotundă de plumb; și era o femeie care ședea în mijlocul efei. Și el a zis: «Aceasta este răutatea». Și a aruncat-o în mijlocul efei; și a aruncat greutatea de plumb peste gura ei. Și mi-am ridicat ochii și am văzut și, iată, au ieșit două femei; și vântul bătea în aripile lor; și ele aveau aripi ca aripile berzei; și ele au ridicat efa între pământ și ceruri. Și am zis îngerului care vorbea cu mine: «Unde duc acestea efa?» Și el mi-a zis: «În țara Șinearului, ca să-i construiesc o casă; și va fi așezată și pusă acolo pe temelia ei». Efa era o binecunoscută măsură pe care evreii o foloseau pentru grâu, aproximativ echivalentul unui bușel englez [N. tr.) 1 bushel aproximativ 35 litri]. Acesta este ochiul lor ayinim [N. a.) Există diferite redări. Într-una din copiile lui De Rossi are semnificația nelegiuirea lor, care pare să fie luată din Septuaginta, arabă și siriacă și este preferată de destul de mulți traducători moderni.] în toată țara. Unii consideră că aceasta indică intenția inimii înclinată spre rău, alții consideră a fi derivat de la simțul vederii, de unde spun despre înfățișare, asemănare. În versetul 8 se spune din nou că este răutate, după ce ne este prezentată femeia stând în efa. Consider că imaginea are semnificația răutății idolatre, care este închisă ca și cu o greutate de plumb, după care este dusă (v. 9-11) rapid la sursa primară a idolatriei - țara Șinear - pentru ca acolo să fie așezată în locul ei de origine: de ce să întineze ea țara lui Yahve?

Din țara Șinear a venit corupția, deci acolo trebuie să se ducă, să fie dusă cu forța și cu repeziciune: aceasta este măsura hotărâtă de Yahve. Și aceasta pare să confirme ideea că răul idolatriei care a ajuns la evrei, a venit dinspre Babilon și că trebuie trimis înapoi acolo. Aceasta este prezentat în mod foarte accentuat. Judecata lui Dumnezeu prin care evreii au fost duși în Babilon nu a nimicit nelegiuirea pentru care ei au fost duși acolo. Profeții de după captivitate ne fac cunoscut că, atunci când Dumnezeu urmărește cursul răului până la sursa lui, hotărăște că acesta trebuie înlăturat din țara Sa și dus la locul lui de origine, la casa lui, chiar în țara Șinear, în câmpia unde a fost construit Babilonul. El nu vorbește acum despre Babilon, ci numai despre locul lui. Fără nici o îndoială, este doar o profeție simbolică. Se poate să nu fiți de acord cu D. Kimchi, și alți comentatori rabinici, că femeia reprezintă cele zece seminții și că efa reprezintă vițeei lui Ieroboam la care se închina Israel, dar eu sunt departe de a crede că viziunea reprezintă sentința lui Dumnezeu asupra comerțului modern, purtat pe aripi de barză de la este la vest. Aceasta pare a fi cea mai neîntemeiată și grotescă interpretare, cu toate că eu nu neg influența corupătoare a principiilor comerciale și efectele lor.

Dar viziunea care ne stă înaintea ne poartă la nelegiuirea din țară, pe care Dumnezeu trebuie să o judece și, aș mai adăuga eu, ea va fi judecată și în zilele din urmă, chiar dacă unii nu cred că evreii vor mai fi idolatri vreodată. Domnul i-a avertizată asupra idolatriei (v. Mat. 13.43-45, Mat. 24.15), cu privire la starea de la urmă a generației care L-a respins pe Hristos; și tot așa fac și profeții când vorbesc despre sfârșitul veacului (v. Dan, 11.38, Apoc. 13.15; apoc. 18.4). Adevărul este că Babel a fost nu numai începutul monarhiei pe pământ, ci și, chiar de la începutul acelei puteri (prin oameni care căutau să se înalțe pe sine pe pământ, contra lui Dumnezeu) a apărut idolatria. Babel a fost deci sursa de la care s-a răspândit idolatria. Și aceasta este răul care i-a afectat pe evrei, din ceea ce știm din istoria lor antică, și tocmai din cauza aceasta ei au fost duși în Babilon, care nu întâmplător a fost ales de Dumnezeu ca loc în care să fie exilați ca pedeapsă.

Nu trebuie să neglijăm viitorul. Evreii au abandonat complet idolatria de multă vreme și se laudă întotdeauna că nu s-a mai auzit de idolatrie la ei de la întoarcerea lor din captivitate. Dar, în zilele Lui pe pământ, Domnul nostru le-a făcut cunoscut că, deși ei erau foarte încrezători că nu vor mai cădea în acest păcat, pe cât de sigur erau atunci într-o stare de casă măturată și împodobită, duhul cel necurat avea să se

întoarce la ei, ba încă și însoțit de șapte duhuri mai rele decât el și că starea lor avea să fie mai rea decât cea dinainte. Aceasta pare să aibă legătură cu viziunea relativ enigmatică de aici. Nelegiuirea a fost numai întreruptă și mutată pentru un timp și este doar ținută sub capac, nu nimicită sau extirpată. Urmărind-o până la sursa ei se ajunge în câmpia Șinear; ea ve fi judecată de Dumnezeu în ziua aceea, când nu numai ofensele morale împotriva lui Dumnezeu vor fi răzburate rapid, ci când omul va arunca la cârțițe și la lilieci orice idol. Idolatria va reapărea cu siguranță, și nu numai printre națiunile creștinate, ci și printre evrei, chiar dacă ei nici nu își imaginează că aceasta ar fi posibil. Adevărul invariabil al Scripturii este că simpla absență a răului nu eliberează niciodată de sub puterea răului. O casă goală, măturată, sau chiar împodobită, nu înseamnă nicicum că acea casă a fost salvată definitiv. Se poate ca acea casă să continue așa pentru un timp, dacă Dumnezeu găsește de cuviință să împiedice vrăjmașul, dar, de fapt, starea de casă goală o expune întotdeauna la revenirea răului cel vechi. Casa trebuie să fie luată în stăpânire de o putere pozitivă, de la Dumnezeu, singura care poate ține răul afară. Dacă Duhul Sfânt nu stăpânește, atunci nu există opreliște eficientă care să împiedice revenirea răului la care ne așteptăm cel mai puțin, mai ales a aceluia de care noi ne socotim a fi eliberați complet. Departe de aceasta, răul cel vechi tinde mereu să se manifeste atunci când conștiința ațipește și credința slăbește și în locul acestora se instalează obiceiuri religioase și tradiții. Se poate să fie și alt fel de rău și rău mai mare, după cum am văzut că duhul necurat vine cu alte șapte duhuri mai rele decât el. Așa va fi la sfârșitul veacului, în mod special la Ierusalim, o combinație de aceste două lucruri, după cum aflăm prin avertismentul clar și grav al Domnului nostru. La sfârșitul veacului se va dezlănțui o putere deosebită a lui Satan, pe lângă revenirea vechiului rău al idolatriei, care i-a afectat în trecut pe evrei.

Este clar deci că această viziune urmărește răul până la sursa lui, în Babilon, și ne arată că, fără nici un dubiu, idolatria va izbucni din nou în țară, dar va fi judecată în legătură cu ceea ce reprezintă locul ei de origine. Faptul că efa, cu femeia care este ținută înăuntru fiind acoperită cu greutatea de plumb, este dusă înapoi în țara Șinear este instructiv, exprimând sub formă simbolică adevăratul caracter și sursa idolatriei care va fi judecată. Dacă ea va apărea în legătură cu evreii chiar atunci când Domnul se va întoarce cu putere și glorie, ei se vor rușina și mai mult de nebunia lor văzând că ea este astfel dusă la locul ei de origine spre a fi lichidată acolo prin judecata finală. Aș crede că viziunea este simbolică, arătând când și cum va descoperi Domnul nelegiuirea în final. Sulul cel mare care zboară spune despre călcările legii morale de către evrei, iar viziunea efei vorbește despre nelegiuirea religioasă care va fi înlăturată. Aceasta pare să fie ideea exprimată prin măsura dusă de femeii, cu aripi ca de barză, până în țara Șinear. Astfel este înlăturat fizic răul ascuns, care nu va fi numai ținut în frâu, ci va fi judecat, iar judecata merge până la originea lui, care este în Babilon, deoarece acest rău nu are altă sursă decât locul unde a început voința proprie, violența și mândria. Nu am nici cea mai mică îndoială că idolatria va reveni (adică chiar păgânismul), și sunt convins că în prezent lucrează principiile care o vor readuce în aceste țări. Aceste principii sunt chiar acum la lucru în creștinătate [N. tr.] Probabil că WK se referă la recrudescența spiritismului și goana după paranormal, care s-a răspândit în Marea Britanie spre sfârșitul secolului al XIX-lea. Printre cei care au cochetat cu paranormalul au fost și Arthur Conan Doyle și Agatha Christie. Ce să mai spunem de sfârșitul secolului XX și începutul secolului XXI, când la Stonhenge au loc manifestații inspirate de religia păgână a druizilor? Sau de o revenire a nordicilor la vechile religii ale vikingilor, pe care strămoșii lor le-au abandonat cam pe la anul 1000 după Hristos.], dar ce va fi atunci când Dumnezeu la va trimite oamenilor „o lucrare de rătăcire ca să creadă o minciuna, pentru că nu au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți”? (v. 2 Tes. 2.7-11)

Zaharia 6 încheie viziunile preliminare. „Și mi-am ridicat ochii din nou și am văzut și, iată, ieșeau patru care dintre doi munți; și munții erau munți de aramă”. Astfel vedem că Dumnezeu susține mărturia autorității imperiale pe care El a încredințat-o națiunilor. Israel încetase să mai fie locul de unde El guverna direct pe pământ, dar, în mod providențial, El a încredințat națiunilor guvernarea pe pământ, iar evreul este dator să recunoască aceasta chiar dacă este ceva umilitor pentru el. Cele patru care sunt o referință certă (mutatis mutandis) la cursul puterilor pe pământ, care ne-a fost făcut cunoscut în detaliu de Daniel. Aici nu apar dificultăți mai mari decât în imaginea statuii sau a celor patru fiare care au apărut împreună când vânturile au agitat apele cele mari. „Acestea sunt cele patru duhuri ale cerurilor care ies din locul unde stăteau înaintea Domnului întregului pământ”.

Acestea sunt privite nu în principal ca puteri, ci mai mult ca fiind însuflețite de agenți nevăzuți ai providenței, și de aceea aici ni se spune de duhuri. Coarnele din capitolul 1, după cum am spus anterior, reprezintă puteri regale, pe când carele și caii par să indice mai curând scopul urmărit de Dumnezeu decât să prezinte acestea ca puteri în sine.

„La primul car erau cai roșii; și la carul al doilea, cai negri; și la carul al treilea, cai albi; și la carul al patrulea, cai bălțați, vâjnoși”. Primul aspect de remarcat este că acei cai roșii [N. a.] Aici, la prima vedere, roșul ridică probleme dacă facem o comparație cu capitolul 1, unde cel de-al doilea imperiu este caracterizat astfel. Dar nu trebuie să uităm că numai abstracțiile se potrivesc bine simbolurilor. În ziua lui, Babilonul a fost un instrument folosit de Dumnezeu pentru a executa judecata, apoi Persia a fost folosită pentru a judeca Babilonul. De aceea Persia poate fi privită ca având o asemenea culoare între cele trei, cum fusese, la timpul lui, Babilonul, primul dintre cele patru.] sunt doar menționați simplu, apoi că acei cai negri (care nu se găsesc în Zaharia 1) par a fi în legătură cu ceea ce a urmat după imperiul Babilonului (v. 8), cei albi și-au urmat drumul spre nord și est, iar al patrulea car, cel roman, este descris în două rânduri. Cei vâjnoși se îndreaptă spre sud, ceea ce pare să indice stabilizarea imperiului prin bătălia de la Actium, care a decis soarta întregii lumi. Dar caii bălțați sau vâjnoși sunt trimiși să meargă să cutureie pământul. Acestora le este adresat în mod special cuvântul: „Duceți-vă, cutureiați pământul!” (v. 7). Puterile anterioare primiseră titlul și aspirau să domnească peste tot pământul, a treia a câștigat prin cuceriri făcute cu o repeziciune nemaivăzută, dar numai cea de-a patra s-a apropiat de a avea o putere permanentă. Contextul de aici (pot spune că este în contrast cu versetul 8) pare să arate clar că trebuie să înțelegem că este vorba despre pământ și nu doar despre țară, ca în versetul 7. Cât de complet contribuie toate la împlinirea voinței lui Dumnezeu, indiferent de ce voie ar avea ei este arătat spre a fi mângâiere pentru evrei chiar și acum, dar totul va fi perfect clar când Cel care are dreptul va lua împărăția.

Apoi capitolul ne prezintă o altă imagine, care este însă în legătură cu cea anterioară. „Ia daruri de la cei din captivitate, de la Heldai, de la Tobia și de la Iedaia, care au venit din Babilon, și vino în aceeași zi și intră în casa lui Iosia, fiul lui Țefania. Și ia argint și aur și fă cununi și pune-le pe capul lui Iosua, fiul lui Ioțadac, marele preot. Și vorbește-i...” Este încă o profeție despre Odrasla, Mesia, care confirmă ceea ce am văzut înainte. „Și El va odrăsli din locul Lui și va construi templul lui Yahve. Da, El va construi templul lui Yahve și El va purta gloria și va ședea și va împărăți pe tronul Său; și va fi preot pe tronul Său”. Zidirea întreprinsă de Zorobabel era scumpă înaintea Domnului, dar aceasta mai ales deoarece anticipa înaintea Domnului pe cel mai mare Fiu al lui David, care va fi în glorie când va ședea ca preot pe tronul Lui. Zorobabel nu a fost sub nici o formă preot, iar Iosua nu a fost sub nici o formă rege. Numai Mesia va zidi adevărata glorie pe care o va manifesta pe pământ spre gloria lui Dumnezeu. El este acum Împăratul respins, un preot, fără nici un dubiu este Marele Preot, dar este pe tronul Tatălui, care nu este încă tronul Său, după cum El însuși declară în Apocalipsa 3.31. El este acum preot după rânduiala lui Melhisedec; această funcție o va exercita deplin (nu cum are acum funcția de preot aaronic în locul preasfânt) când va veni pentru a-i învia pe

învingătorii puterilor vrăjmașe de pe pământ, binecuvântându-L pe Dumnezeu cel Preaînalt, Cel care posedă cerurile și pământul (atunci se va și vedea aceasta), și binecuvântându-L pe om, și fiind El Însuși calea și garanția pentru binecuvântarea eternă. „El va construi templul Domnului și El va purta gloria”. Numai prejudecățile îi fac pe unii să introducă aici biserica, deoarece tema este, în mod clar, împărăția și este cu privire la evrei ca poporul Său pe pământ, după cum templul este descris în Ezechiel și nu în Noul Testament ca fiind locuința lui Dumnezeu în Duhul. „Și sfatul de pace va fi între ei doi”. Nimeni altul decât Mesia nu poate așa ceva. Și nu numai atât, ci pare forțat, dacă s-ar admite că ar fi inteligibilă învățătura ciudată că preoția și regalitatea ar fi personificate și că ultima propoziție ar vrea să spună că „sfatul de pace va fi între ei doi”. Nu ține nici ideea că sfatul de pace ar fi între evreu și cel dintre națiuni. Singurele persoane care sunt menționate pe nume anterior sunt Yahve și Odrasla [N. a.] Nu mi se pare că ar fi valabilă obiecțiunea adusă de Dathe „quondam enim Deus in toto hoc loco loquitur, affixum in senehem non potest ad Jovam referri”, deoarece Yahve vorbește despre Sine nu la persoana întâia, ci la persoana a treia. Aceasta mai curând confirmă decât înlătură referirea la Yahve și Odrasla.].

Coroanele trebuiau să fie pentru Helem și tovarășii lui (v. 14), nu ca proprietăți ale lor, ci în amintirea încoronării lui Iosua ca reprezentant simbolic pe pământ al lui Mesia, cum a fost mai înainte Zorobabel și amândoi împreună fii ai untdelemnului, în Zaharia 4. Ceea ce confirmă în mod izbitor caracterul provizoriu al stării de atunci și simbolul împărăției lui Mesia și al templului lui Yahve în viitor este în versetul 15: „Și cei care sunt departe vor veni și vor construi la templul lui Yahve și veți cunoaște că Yahve al oștirilor m-a trimis la voi. Și va fi aceasta, dacă voi veți asculta cu credincioșie de glasul lui Yahve, Dumnezeu vostru”. Pasajul se termină brusc. Cei dintre națiuni vor veni și vor ajuta la templul lui Yahve, pe care îl va zidi Mesia (construcția nu putea fi aceea pe care o zideau ei atunci și, cu siguranță, nici templul lui Irod), iar evreii sunt lăsați în această solemnitate inexprimabilă, într-o poziție de responsabilitate personală, care i-a fost întotdeauna fatală omului dintâi.

În anul al patrulea al regelui Darius găsim o vână de profeție, care însă, asemenea celei anterioare, se împarte în diferite părți. Despre ideea că ar fi fost un alt scriitor, abia dacă mai este nevoie să spun că este un vis, ba încă unul pe care un creștin nici nu merită să-l ia în considerație în mod serios pentru a căuta să înlătore dificultățile, deoarece nu există nici un fel de dovezi interne care ar sprijini o asemenea ipoteză. Sigur că există faptul remarcabil că Matei, citând cuvintele din Zaharia 11, ne dă numele lui Ieremia, dar aceasta este o dificultate care însă nu constituie un temei pentru a nega că Zaharia este autorul ultimei jumătăți sau a ultimului sfert al acestei profeții. Este aproape imposibil ca Ieremia să fi prezis exact același lucru și ca Zaharia să fi scris exact ceea ce a prezis Ieremia, pentru că numai aceasta ar fi soluția pentru această dificultate. Apoi, s-ar părea a fi un obicei printre evrei ca, atunci când citează din profeți, să-l numească pe profetul cel mai mare care are acea caracteristică și să-i claseze pe ceilalți sub numele lui. Astfel am avea o soluție pentru această chestiune dificilă, pe care răposatul decan de Canterbury nu era îndreptățit să o înfieze ca fiind un „mijloc de a scăpa”, după cum nu este de urmat în alternativa lui groaznică de a considera că era o confuzie în memoria evanghelistului, ceea ce compromite evanghelia. Dar aceasta în nici un caz nu îl afectează pe Zaharia, deși, fără nici o nădăjdie, unii ar dori ca, prin aceasta, să desconsidere atât Vechiul Testament cât și Noul Testament. Este suficient să remarcăm acest fapt numai în treacăt și să nu ne oprim la asemenea chestiuni exterioare, evitând ca o asemenea obiecțiune să ne pună în încurcătură.

Din ultima jumătate a cărții Zaharia este evident că primele două capitole constituie o parte deosebită de cele care urmează. Zaharia 7 și 8 au fost scrise cu ocazia instituirii de către evrei a unor sărbători ca o consecință a captivității lor. În mod normal, ei erau foarte necăjiți că mâna lui Dumnezeu era împotriva lor, după cum o dovedea poziție umilă pe care o avea ei înaintea întregii lumi. De aceea ei au recurs la posturi pe care le-au instituit pentru a-și deplânge păcatele și a implora îndurarea lui Dumnezeu. Unii dintre acei evrei simțeau atunci că Yahve apăruse pentru rămășiță și îi adusese în țară, dar, cum zidirea templului era pe cale să se încheie, nu prea mai era potrivit ca ei să continue acele posturi. Cu această ocazie profetul le transmite un nou mesaj de la Dumnezeu. „Și cuvântul lui Yahve al oștirilor a fost către mine, zicând: «Vorbește către tot poporul țării și către preoți, zicând: când ați postit și ați bocit în luna a cincea și în luna a șaptea, în acești șaptezeci de ani, cu adevărat ați postit pentru Mine, chiar pentru Mine? Și, când ați mâncat și ați băut, nu erați voi cei care mâncau și beau? Nu sunt acestea cuvintele pe care le-a strigat Yahve prin profeții de mai înainte, când Ierusalimul era locuit și în pace, cu cetățile lui de jur-împrejurul lui, când partea de sud și câmpia erau locuite?»”

„Faceți judecată adevărată și arătați îndurare și milă unul altuia”. Rânduilele, indiferent cum ar fi ele, nu pot fi, înaintea lui Dumnezeu, un substitut pentru dreptatea practică și, cu atât mai puțin, pentru credință. Se poate să fie, ba chiar și este destul de des, cel mai mare zel pentru instituirea unor rânduieli exterioare pe când inima este departe de El. Este oare nevoie să mai spunem cât de bine se potrivește aceasta atât în Isaia, înainte de captivitate, cât și cu modul în care Mântuitorul aplică textul din Isaia la starea de atunci a lui Israel? Dar, în timp ce profetul arată cum Yahve a risipit poporul cu toate că ei țineau ritualurile și, prin urmare, recurgerea la ritualuri nu era în nici un caz remediul pentru starea lor rea, cu toate că acelea își avea rostul lor alături de celelalte lucruri mai importante, el prezice binecuvântarea deplină care era pregătită pentru Ierusalim. „Așa zice Yahve al oștirilor: «Sunt gelos pentru Sion cu mare gelozie și sunt gelos pentru el cu mare furie». Așa zice Yahve: «M-am întors spre Sion și voi locui în mijlocul Ierusalimului». El nu spune că a fost, ci că este. „Și Ierusalimul se va numi: «Cetatea Adevărului»; și muntele lui Yahve al oștirilor: «Muntele cel sfânt». Așa zice Yahve oștirilor: «Bărbați bătrâni și femei bătrâne vor ședea din nou pe străzile Ierusalimului, fiecare cu toiagul în mână, din cauza mulțimii zilelor lor». Notați că el privește în viitor așteptând ziua când moartea nu va mai fi, după cum ne spune Isaia. „Fiecare cu toiagul în mână, din cauza mulțimii zilelor lor” – aceasta nu înseamnă că nu vor mai exista tineri, ci doar că bătrânii nu vor dispărea. Este inversul istoriei trecute când expresia „și a murit” era repetată. Sub Mesia oamenii vor continua să trăiască pe tot parcursul domniei milenare. „Și străzile cetății vor fi pline de băieți și de fete, jucându-se pe străzile ei. Așa zice Yahve al oștirilor: «Dacă este un lucru prea greu în ochii rămășiței poporului acestuia în zilele acelea, va fi el prea greu și în ochii Mei?»” zice Yahve al oștirilor”.

În cele ce urmează se vede că aceste fapte au rostul de a avea influențe în viața practică. Capitolul se încheie arătând că posturile vor fi preschimbate în sărbători și întristarea în bucurie. Comparați aceasta cu inversul prezentat în Matei 9 și cu lucrurile de care se plângeau ucenicii lui Ioan. Și nu numai că Israel va avea această binecuvântare, ci „În zilele acelea, zece oameni din toate limbile națiunilor vor apuca, da, vor apuca poala aceluia care este iudeu, zicând: «Vom merge cu voi, pentru că noi am auzit că Dumnezeu este cu voi». Atât de mare va fi schimbarea în ziua lui Yahve.

Urmează apoi două mari profeții [N. tr.]. Sau „poveri”, conform termenului folosit în mod obișnuit în profeții]: prima din capitolul 9 până în capitolul 11, iar următoarea preluând câteva caracteristici speciale din capitolul 11 le detaliază până la sfârșitul cărții.

În ceea ce privește primul mesaj, începând din capitolul 9, ni se spune: „Profeția cuvântului lui Yahve în țara Hadrac; și Damascul va fi locul lui de odihnă (pentru că Yahve are ochii asupra oamenilor și asupra tuturor semințiilor lui Israel)”. Vedem, prin urmare, că se apropia judecata națiunilor. Dar, dacă aceasta însemna doborârea Tirului și Sidonului, urmează să fie întristare și pentru Ascalon și Gaza și este scris că va fi confuzie și în Iuda. Dar Yahve va apăra cauza poporului. „Și Îmi voi așeza tabăra în jurul casei Mele, din cauza ostirii, din cauza celor care trec și se întorc; și asupritorul nu va mai trece peste ei, pentru că acum am văzut aceasta cu ochii Mei”. Apoi este prezentat Mesia: „Bucură-te foarte mult, fiică a Sionului! Strigă de bucurie, fiică a Ierusalimului! Iată, Împăratul tău vine la tine; El este drept și aduce mântuire, este smerit și călare pe un măgar, chiar pe un măgăruș, mănzul unei măgărițe”. Știm cum evangheliștii aplică acest text - și numai în această măsură era valabil atunci și nu mai departe - lăsând pentru viitor împlinirea a ceea ce nu a fost atunci. Cu greu am găsi un exemplu mai clar de exactitate a scripturii, în care totul este perfect. Modul în care este dat citatul arată cât de minunat a găsit Duhul Sfânt plăcerea de a folosi Vechiul Testament. Ne este prezentat în primul rând titlul Lui, apoi caracterul Lui, dar nu ne sunt date consecințele acestora pentru ceilalți, consecințe care au fost amânate din cauza necredinței.

În ceea ce privește versetele de la începutul capitolului, nu ar părea să existe motive să ne îndoim că acestea se referă la marșul armatei lui Alexandru și la loviturile puternice pe care le-a dat la nord și la sud de Iudeea după bătălia de la Issos (ca și la unele succese pe care le-au avut evreii împotriva grecilor mult după aceea), dar, mai presus de orice, la faptul că Yahve Și-a protejat casa Lui când cuceritorul, întorcându-se din est, a trecut pe acolo mergând spre vest pentru a-și întări coastele Mediteranei înainte de a avansa spre interiorul Asiei (v. 8). Până și raționaliștii admit că este o paralelă exactă între lista cuceririlor și locurile care i-au creat probleme deosebite la asediu, cum au fost Tirul și Gaza, ca și cu victoriile macabeilor, care au urmat mult după aceea. Dar, deși aceasta este clar și destul de important, cu cât mai important este să vedem că profeția în ansamblu, ca și celelalte, nu se interpretează singură? Ea se alătură tuturor celorlalte profeții convergând spre evenimentele importante din zilele din urmă, când Împăratul va aduce îndurările promise lui David venind la ei, după înviere, nu smerit, ca mai înainte, ci cu putere și glorie (deși unele lucruri sunt ca o arvună a acestei venituri a Lui) și sunând din trâmbiță atunci când îi va apăra în mod vizibil (nu cum Și-a apărât casa Lui în mod providențial) și îi va salva în acea zi ca turmă a poporului Său, când ei vor străluci prin puterea pe care o vor avea asupra tuturor adversarilor, care va fi mai remarcabilă decât a fost vreodată slăbiciunea lor, și vor umbla în Numele Lui, spune Yahve.

Profeția reia în modul cel mai clar faptul că timpul pentru judecată este când Yahve nimicește carul din Efraim și calul și arcul de luptă din Ierusalim. Atunci El va lucra pentru evrei. „Întoarceți-vă la locul întărit, voi, prizonieri ai speranței! Chiar astăzi o spun, îți voi răsplăti dublu. Pentru că Mi l-am încordat pe Iuda ca arc și cu Efraim am umplut arcul; și voi trezi pe fiii tăi, Sioane, împotriva fiilor tăi, Grecia, și te voi face ca sabia unui viteaz”. Aceasta este cu atât mai remarcabil cu cât Grecia tocmai atunci avansa și avea să-i răstoarne pe persi, care stăpâneau atunci Israelul. Dar va veni ziua când fiii Sionului vor răsturna Grecia. Dacă aceasta nu s-a întâmplat până acum, atunci va avea loc în viitor. „Și Yahve va fi văzut deasupra lor”. Aceasta marchează clar când se vor împlini profețiile: când gloria lui Yahve se va manifesta în lumea aceasta. „Și Yahve va fi văzut deasupra lor și săgeata Sa va ieși ca fulgerul: și Yahve Dumnezeu va suna din trâmbiță și va înainta în vârtejurile de la sud”. Este chiar o mare absurditate să aplicăm toate acestea la ceva care a avut loc până în prezent.

Vedem că Grecia nu se face una cu fiara care se ridică din adânc, potrivit limbajului simbolic din Apocalipsa. Trebuie să lăsăm loc pentru fiecare dintre actorii implicați în criza finală, atât pentru puterile din est cât și pentru cele din vest și pentru altele mai puțin importante, care sunt relativ independente în acțiunile lor. Ultimul imperiu resuscitat va reprezenta, prin principiile lui, imperiile universale anterioare, adică Babilonul, Medo-Persia și Grecia - dar nu va stăpâni asupra lor.

Principiul este ceva, iar teritoriile stăpânite de ele sunt altceva. Din Daniel 2 apare destul de clar că, în ziua în care va veni lovitura asupra picioarelor de fier și lut și va face bucăți totul, va fi ceva reprezentativ pentru toate aceste imperii. Atunci vedem aur, argint, aramă și fier, și nu totul, schimbat în fier, ci fiecare element este reprezentat, nefiind exceptat nici Babilonul, deși numai imperiul Roman are puterea. Va fi și un reprezentant al Persiei, după cum este și acum, și va fi și un reprezentant al Greciei, după cum știm că aceasta a început să fie din nou reprezentată [N. tr.) Autorul se referă la faptul că Grecia și-a câștigat independența în 1929, după ce, timp de aproximativ 400 de ani, a fost sub stăpânirea otomanilor, ceea ce era destul de recent raportat la perioada în care a trăit Kelly.], dar va ajunge, presupun, să ia o formă mai bine definită și să aibă o mai mare importanță. Asiria, după cum am văzut deseori, va fi reprezentată de împăratul din nord, care este pe teritoriul ocupat acum de Poarta otomană - nu spun că ar fi exact sau oficial Rusia, ci, cu siguranță, o putere aliată cu Rusia, aservită politicii ei și susținută prin influența ei. Puterea mai îndepărtată va fi suzeranul ei, după cum mi se pare că ar implica descrierea lui Daniel (8.24). Va fi o putere activă, ceea ce este departe de a fi valabil în prezent, după cum nici Grecia nu este ca în profeție. După cum știm, nici una dintre acestea nu se poate opune adversarilor externi și nu poate impune ordine în teritoriile ei: așa de neputincioase sau de dezorganizate sunt. Dar vor fi evoluții importante care se vor produce foarte rapid. S-ar părea că multe dintre acestea vor fi prin intermediul puterii Rusiei, care va duce, fără îndoială, o politică agresivă. Cred că aceasta este ceea ce așteaptă Grecia, dar conflictul cu Iuda va duce la nimicirea ei completă, după cum ni se spune aici într-o prezentare generală. „Yahve al ostirilor îi va apăra și ei vor mistui și vor călca în picioare pietrele de praștie; și vor bea și vor vui ca de la vin; și se vor umple ca o farfurie, ca și colțurile altarului. Și Yahve Dumnezeu lor îi va salva în ziua aceea, ca pe turma poporului Său”. Astfel vedem puterea și gloria viitoare pe pământ asociate cu declarația că El va veni din nou aducând mântuirea. „Pentru că, ce mare este bunătatea Sa! Și ce mare frumusețea Sa!” Urmează binefacerile generale ale domniei Sale.

În Zaharia 10 ni se arată cum Dumnezeu se va folosi de Iuda și de Efraim în ziua aceea. El nu numai că va lupta pentru ei, ci și în ei și prin ei. La arătarea Lui din cer, El va executa o judecată, la care evreii nu pot avea nici o contribuție, aceasta constând în nimicirea fiarei și a profetului fals împreună cu toată floarea puterii resuscitate a Imperiului roman. Astfel, puterile occidentale vor fi zdrobite complet de Domnul la venirea Lui din cer pentru judecată. După aceea, El se va folosi atât de Iuda cât și de Efraim, după cum vedem aici, pentru a judeca alte națiuni răzvrătite. „Mi l-am încordat pe Iuda ca arc și cu Efraim am umplut arcul; și voi trezi pe fiii tăi, Sioane”. Și, mai departe: „Din el va ieși Piatra de unghi, din el ciuil, din el arcul de luptă, din el toți conducătorii laolaltă”. Sensul este clar. „Din el va ieși Piatra de unghi, din el ciuil, din el arcul de luptă, din el toți conducătorii laolaltă. Și vor fi ca vitejii care calcă noroiul străzilor în luptă; și se vor lupta [N. a.) Încercarea unor liber-cugetători germani și a altora de a arăta că sunt doi autori, dacă nu chiar mai mulți, comparând Zaharia 9 și 10 cu 14 pare a fi zadarnică, ca de obicei. Dacă Mesia vorbește de pace nu numai lui Israel ci și națiunilor - dacă stăpânirea Lui va fi de la o mare la alta și de la râu până la capetele pământului, ce anume corespunde mai bine cu domnia lui Yahve pe pământ? Întoarcerea captivilor și a Israelului risipit nu este nicidecum cuprinsă în faptul că jumătate din cetate va merge în captivitate tocmai înainte de eliberarea finală, cu atât mai puțin reprezintă o dificultate faptul că două părți sunt nimicite, iar a treia parte trece prin foc în țară, în timp ce Ierusalimul este jumătate cucerit, iar restul nu. Yahve lucrează cu putere pentru poporul Său în Zaharia 9 și fără a-i exclude în Zaharia 14. Ce anume L-ar împiedica pe Yahve să

nimicească din Ierusalim calul de luptă, în timp ce caii folosiți pe timp de pace poartă însemnele stăpânilor lor fiind închinăți Numelui Său? Vom vedea că nici un capitol al profeției nu merită mai puțin decât ultimul să fie taxat ca fiind „o ceață a confuziei”. Ceața trebuie să este numai în cititorul care spune aceasta.”.

Dar această judecată nu este o descriere a imperiului și a destinului său și al susținătorilor lui. Puterile occidentale se vor fi cufundat mai adânc în rău și vor avea de suferit consecințele. După ce s-au bucurat de privilegii nemaîntâlnite, ele vor ajunge în final la cea mai îndrăznească blasfemie și nelegiuire, care vor fi însoțite de cea mai mare mândrie, așa că Domnul Își rezervă să le lovească El Însuși. Când ultimul asirian va veni împotriva țării, el va găsi acolo cele zece seminții și, probabil la ultimul atac (pentru că în viitor vor fi două atacuri împotriva Ierusalimului) acolo va fi prezent și Israel, după cum vom vedea în ceea ce urmează în această profeție. Același lucru se vede în Isaia 38, 39. Putem înțelege cu ușurință cum Efraim s-a strâns acolo între cele două atacuri. Aceasta este cea mai importantă întrebare care se poate pune. Domnul a promis că va întări casa lui Iuda și că va salva casa lui Iosif. Este evident deci că în viitor va fi strânsă laolaltă întreaga națiune, că „tot Israelul va fi mântuit”. „Voi fluiera după ei și-i voi aduna, pentru că Eu i-am răscumpărat. Și se vor înmulți cum se înmulțeau înainte. Și-i voi semăna printre popoare și își vor aduce aminte de Mine în țări îndepărtate; și vor trăi, ei și copiii lor, și se vor întoarce. Și-i voi aduce din nou din țara Egiptului și-i voi aduna din Asiria”. Nu este vorba numai de o rămășiță care se întoarce din Babilon, ci de strângerea laolaltă a întregului popor din orice colț al lumii, incluzând nordul, dar mai ales sudul, care sunt menționate aici. Apoi Yahve va înjosi mândria tuturor vrăjmașilor lor. „Și-i voi face tari în Yahve și vor umbla în Numele Lui, zice Yahve”.

Zaharia 11 este și mai solemn și prezintă alte elemente mai profunde care vor fi în scena finală. „Deschide-ți, Libanule, porțile, ca focul să-ți mistuie cedrii! Urlă, chiparosule! pentru că a căzut cedrul, pentru că cei măreți sunt despuiați. Urlați, stejari ai Basanului! pentru că a fost dată jos pădurea cea deasă”. Sunt imagini vii ale judecății ce se abate asupra puterii văzute a evreilor și afectează demnitatea lor. Conducătorii sunt îndurerăți și tulburați văzând cum pier speranțele lor care prinseseră aripi. Și râul, ca simbol al resurselor naționale, are de suferit. „Un glas de urlet al păstorilor! pentru că gloria lor este pustiită; un glas de răcnet de lei tineri pentru că mândria Iordanului este nimicită”. Națiunile se strâng împotriva Ierusalimului. „Așa zice Yahve, Dumnezeul meu: Paște oile de înjunghiere”. „Oile de înjunghiere” sunt cei din Israel care sunt destinați să fie persecutați de oameni, cei spre care se îndreaptă în mod special inima Domnului: „pe care le înjunghie stăpânii lor fără a fi socotiți inovatori; și cei care le vând zic: «Binecuvântat fie Yahve, pentru că m-am îmbogățit!» Și păstorii lor nu le cruță”. Acești evrei evlavioși trec prin mare necaz și sunt în mare pericol. Dacă evreii sunt cu toții urâți de națiuni, cei credincioși sunt urâți chiar de frații lor: așa de deplorabilă este starea lor. „Pentru că nu voi mai cruța pe locuitorii țării, zice Domnul. Și, iată, voi da pe oameni, pe fiecare în mâna aproapelui său și în mâna împăratului său; și vor sfărâma țara, și nu-i voi scăpa din mâna lor”. Este necazul final al Ierusalimului. „Și am păscut oile de înjunghiere, în adevăr pe cele sărace din turmă”.

Criza scoate la lumină o tendință remarcabilă. Ce sta la baza acestor lucruri? Și cum se poate explica o asemenea situație? Folosind metoda simbolică – ceea ce arată că este aceeași mână și aceeași minte ca și în partea anterioară a cărții -, profetul ne explică: „Și mi-am luat două toiege; pe unul l-am numit Frumusețe și pe celălalt l-am numit Legături; și pășteam turma”. După cum am văzut cu Iosua și cu Zorobabel mai înainte, și aici profetul Îl reprezintă în primul rând pe Mesia, iar apoi pe Anti-Mesia. De la versetul 7 la versetul 14 el Îl reprezintă pe Hristos, iar de la versetul 15 pe Antihrist, după cum a fost îndrumat.

„Și mi-am luat două toiege; pe unul l-am numit Frumusețe și pe celălalt l-am numit Legături; și pășteam turma”. Aceste toiege reprezintă autoritatea, care, de drept, este a lui Mesia. Primul toiaș îl rupe în versetul 10. Aceasta din cauza stării triste a evreilor. „Și într-o lună i-am nimicit trei păstori [N. tr.) Darby, KJV și Diodati au strict „trei păstori”, nu „cei trei păstori” – ca și cum ar fi numai trei sau trei nume care sunt mai speciali. Segond are „cei trei păstori”. Darby are cuvântul nimicit sau distrus, aproximativ la fel și KJV. NKJV folosește cuvântul „dismissed”, care ar în mod obișnuit înseamnă concediat. Segond spune „i-am exterminat pe pe cei trei păstori”. Diodati: „am eliminat trei păstori”]; pentru că sufletul meu era chinuit de ei și, de asemenea, sufletul lor s-a dezgustat de mine”. Nu există nici un pic de simpatie între Hristos și cei care duc poporul în rătăcire – păstorii, cum sunt numiți ei, care nu corespund deloc unor slujitori creștini, cum își închipuie cei ignoranți, ci sunt conducătorii națiunii. „Și am zis: Nu vă voi mai paște! Ce moare să moară și ce pierie să piară și cele care vor rămâne să-și mănânce carnea una alteia”. Atunci Yahve Mesia, reprezentat de profet, ia și toiașul său numit Frumusețe și îl rupe pentru a rupe legământul pe care îl făcuse cu toate popoarele. Nu este vorba numai de poporul Israel, ci de toate națiunile care au avut o relație cu El.

Pe scurt, respingerea lui Mesia a făcut imposibil ca toate națiunile să fie strânse laolaltă sub El. Aceasta pare a fi o aluzie la profeția lui Iacov: „Sceptrul nu se va depărta din Iuda, nici toiașul de cârmuire dintre coapsele lui până ce va veni Șilo și a Lui va fi ascultarea popoarelor”. Starea evreilor a făcut imposibil să se mai împlinească atunci scopul binecuvântat al împărăției Sale. Cuvântul din versetul 10 din ebraică înseamnă „popoare”, ca și în Geneza 49.10: „a Lui va fi ascultarea popoarelor”. Este foarte important să înțelegem ambele deoarece o literă diferită aduce mari diferențe.

Faptul că iudeii nu erau moral pregătiți pentru Mesia a făcut imposibil să fie adunate toate popoarele. Starea lor îi provoca scârbă și nici ei nu-L puteau suferi pe El. Nu exista nici o bază pentru ca să poată fi adunate popoarele. Nu a fost posibil atunci, așa că a trebuit să fie o amânare, dar acest plan nu a fost abandonat, ci numai amânat deocamdată. Astfel, toiașul Frumusețe – ca imagine a autorității lui Dumnezeu pentru a-Și împlini acum planul - a fost rupt. Dar, cu siguranță, El Își va pune în aplicare planul pentru toate popoarele pe care le va strânge în jurul lui Israel când se vor pleca și Îl vor binecuvânta pe Mesia. Pentru un timp, acest plan rămâne suspendat. Toiașul a fost rupt în ziua aceea, astfel că sârmanii turmei care Îl așteptau puteau cunoaște că era cuvântul lui Yahve. Domnul se destăinuie celor care se tem de El (v. Ps. 25.14).

Urmează apoi ceva mult mai grozav și mai important: „Și le-am zis: Dacă este bine în ochii voștri, dați-mi plata; iar dacă nu, nu mi-o dați. Și mi-au cântărit ca plată treizeci de arginți”. Nu numai că a fost amânat scopul de a strânge națiunile, ci chiar Hristos a fost vândut de ai Săi pentru a fi dat morții. Și cu ce preț! „A venit la ale Sale, iar ai Săi nu L-au primit”. Prin urmare a fost rupt și celălalt toiaș. „Și mi-am frânt toiașul al doilea, Legături”. Aceasta a mers mult dincolo de o aluzie cu privire la strângerea tuturor națiunilor, deoarece efectul a fost că s-a rupt „înfrățirea dintre Iuda și Israel”. Dumnezeu nu l-a mai strâns nici măcar pe Israel, nu numai că nu a mai strâns națiunile în jurul lui Mesia, potrivit scopului Său pentru binecuvântări pământești, dar nici măcar nu a mai strâns laolaltă poporul evreu. Astfel, respingerea lui Isus în timpul vieții Sale a făcut imposibil ca națiunile să fie strânse laolaltă, iar respingerea Lui în moarte a spulberat toate speranțele pentru strângerea laolaltă a lui Israel. Evreii urmau să fie risipiți în loc ca Israel să fi adunat. Toate aceste planuri au fost dejucate pentru un timp.

Aceasta introduce lupta finală. Toate lucrările minunate ale lui Dumnezeu în creștinism sunt de domeniul trecutului. Acestea nu sunt și nu pot fi teme ale profețiilor Vechiului Testament deși cuvintele de aici lasă loc pentru cele mai importante aspecte, prezintă ilustrații și dau indicii că totul era cunoscut de la început. Sistemul mare al bisericii și taina lui Hristos umplu spațiul dintre versetul 14 și versetul 15, cel din urmă aruncându-ne în împrejurările întunecate de la sfârșitul veacului. „Și Yahve mi-a zis: «Ia-ți și uneltele unui păstor nebun»“. După ce L-a prezentat pe Hristos până la moartea Sa, imediat după El, îl prezintă pe Antihrist. Evident, există o legătură morală și un contrast real între cei doi. Așa le-a spus Domnul iudeilor în Ioan 5, că dacă nu îl vor primi pe El, care vine în numele Tatălui, atunci îl vor primi pe acela care va veni în numele lui însuși. Dacă în evanghelie cei doi sunt prezentați alăturat, nu trebuie să ne mirăm că Zaharia face la fel. „Ia-ți și uneltele unui păstor nebun. Pentru că, iată, voi ridica în țară un păstor care nu va cerceta pe cele gata să piară, nici nu va căuta pe cea rătăcită; nici nu va vindeca pe cele rănite, nici nu va paște pe cele sănătoase“. Este exact contrariul lui Hristos – ce trist contrast! Antihristul „va mânca și carnea celor îngrășate și le va rupe copitele în bucăți. Vai de păstorul cel netrebnic, care părăsește turma! Sabia va fi peste brațul lui și peste ochiul lui cel drept; brațul lui se va usca de tot și ochiul lui cel drept se va întuneca de tot“. Judecata lui Dumnezeu va fi asupra lui. Aici el este descris în termeni caracteristici unui păstor, dar știm că aceasta se va împlini în Antihrist.

Urmează apoi ultimul mesaj al profetului, în care iese în evidență nimicirea, numai că, în loc să se limiteze în exclusivitate la aceasta, relatarea cuprinde încă o aluzie frumoasă la Hristos, omul suferinței, deși nu găsim nimic detaliat despre El, ci doar aspecte în legătură cu tema prezentată.

„Profeția cuvântului lui Yahve despre Israel“. Trebuie să remarcăm că El are în vedere întregul popor și nu numai pe Iuda. „Așa zice Yahve care întinde cerurile și pune temelia pământului și întocmește duhul omului înăuntrul lui: «Iată, voi face Ierusalimul un potir de amestecare pentru toate popoarele de jur-împrejur; și va fi de asemenea împotriva lui Iuda la asediul împotriva Ierusalimului. Și va fi așa: în ziua aceea voi face Ierusalimul o piatră grea pentru toate popoarele. Toți câți se vor împovăra cu ea vor fi greu răniți; și toate națiunile pământului se vor aduna împotriva lui. În ziua aceea, zice Yahve, voi lovi orice cal cu groază și pe călărețul lui cu nebunie. Și-Mi voi deschide ochii peste casa lui Iuda și voi lovi cu orbire orice cal al popoarelor. Și căpeteniile lui Iuda vor zice în inima lor: «Locuitorii Ierusalimului vor fi țaria mea, prin Yahve al oștirilor, Dumnezeul lor». În ziua aceea voi face pe căpeteniile lui Iuda ca o vatră de foc între lemne și ca o făclie de foc într-un snop; și vor mistui toate popoarele de jur-împrejur, la dreapta și la stânga, și Ierusalimul va fi locuite din nou în locul său, în Ierusalim»“. Cu siguranță, acesta este sfârșitul veacului, care va aduce pentru Ierusalim timpul binecuvântării depline, scoțându-l din cuptorul necazului, când toate națiunile din jur își vor deschide gura pentru a-i înghiți, însă în zadar. Națiunile nu numai că vor fi dezamăgite, ci ele însele vor fi mistuite de Acela care, în ziua aceea, va comuta sentința și va proteja Ierusalimul pentru totdeauna.

Dar presupunerea că ar fi vorba de puterile occidentale ar aduce o mare confuzie, deoarece acele puteri vor fi fost răsturnate complet în urma judecății Domnului, după cum am explicat deja (v. Apocalipsa 19). Toate națiunile trebuie că înseamnă acele națiuni ostile care vor ridica armele împotriva lui Israel după nimicirea fiarei și a regilor vasali din vest împreună cu aliatul lor de la Ierusalim, profetul fals. Sunt națiuni aliate cu împăratul din nord și destul de vrăjmașe fiarei, deși nu dușmani pe față ai lui Israel. De fapt, în profeți, „toate națiunile“ (Cap 12 v. 9) nu înseamnă niciodată puterile occidentale, ci puterile care rămân după distrugerea fiarei și a coarnelor. Aceasta poate să fie de mare ajutor în interpretarea acestor scripturi. Puterile occidentale sunt numai o parte a națiunilor, chiar o parte deosebit de favorizată, care au însă și o responsabilitate deosebită, care au o relație cu iudeii și chiar cu Hristos, atât în trecut cât și în viitor. Poziția lor este deosebită, tot așa și responsabilitatea și vinovăția lor, ceea ce face ca și judecata lor să fie deosebită. Puterile occidentale constituie o paranteză aparte, ei fiind în relație numai cu iudeii și niciodată cu Israel în întregime. Dacă înțelegem așa, atunci putem face o deosebire certă, ceea ce este foarte important pentru cine dorește să înțeleagă planul divin al profețiilor, cu privire la evenimente care nu s-au împlinit încă și cele care s-au împlinit deja.

Deseori s-a spus că „orice cal“ se referă la o mare formație de cavalerie occidentală, deși nu rezultă de ce ar trebui să fie occidentală. Îmi pare rău că trebuie să fiu în opoziție cu cei care spun aceasta, dar deducția lor nu ține deloc. Nu există nici un dubiu că este vorba de cavalerie, dar de unde provine ea depinde nu de vreo teorie, ci de cercetarea atentă a ceea ce spune Scriptura despre acel timp. Cred că toți cei care interpretează că ar fi puteri occidentale se înșală cu privire nu numai la sensul adevărat al acestui pasaj, ci al întregii situații din acel timp. Și nu numai atât, ci, în general, orientalii sunt mult mai remarcabili pentru cavaleria lor decât occidentalii. Infanteria a fost dintotdeauna brațul drept al armatelor Romei, și așa a continuat să fie și în vest și, fără-ndoială, va continua să fie așa până la sfârșit, în pofida invențiilor moderne. Dar orientalii sunt descriși ca extrem de cunoscuți pentru mulțimea cavaleriei lor spectaculoase. Pe parcurs vor mai apărea și alte dovezi, care cred că vor fi apreciate de cei care nu au prejudecăți, deoarece acesta este un aspect destul de important. Aceasta este o concepție diferită de aceea a majorității celor care studiază profețiile, care au obiceiul de a considera că fiara și regii ei sateliți sunt totul.

Motivul pentru această confuzie este mult mai adânc deoarece este clar că a rezultat din vechiul sistem, care îl vedea pe Papa în orice om rău, pe care Scriptura îl denunță ca vrăjmaș al poporului lui Dumnezeu. Îngustimea minții este ceea ce limitează domeniul larg al profeției la sfera și împrejurările cu care noi, creștinii, sau, mai curând, protestanții au legătură. Dar, în fond, aceasta nu reprezintă deloc planul profețiilor. Ca regulă, profețiile au ca domeniu pământul și națiunile al căror cap va fi asirianul. Cursul imperial al celor patru fiare reprezintă un sistem intermediar excepțional, despre care vorbesc Daniel și Zaharia în mică măsură, dar acesta este atins numai tangențial de majoritatea profeților, fie ei mai mari sau mai mici. Sigur că este un subiect deosebit de interesant, dar el reprezintă numai o mică parte din viziunile profetice. Trebuie să facem deosebirea între Domnul care apare într-o flacără de foc spre a se răzbuna pe cei care nu îl cunosc pe Dumnezeu, etc., și judecățile pe care El le va executa cu siguranță pe pământ după un interval de timp, cum este cazul în Zaharia 12. Nu la apariția Lui pentru a nimici fiara și profetul fals va face El Ierusalimul să fie o cupă amestecare pentru națiuni, ci după aceea. Prima Lui judecată va fi asupra apostatilor, fie ei iudei sau dintre națiuni. Ierusalimul va tremura atunci pentru păcatele și pedeapsa lui. În loc să fie o cupă amestecare pentru alții, atunci cetatea se va pleca sub mâna cea dreaptă a Domnului, care va răspândi faptele ei rele. Dar națiunile se vor ridica împotriva orașului ales. „În ziua aceea Yahve va apăra pe locuitorii Ierusalimului“. Atunci când El va apărea în glorie, venind din cer, și va arunca de vii în iazul de foc pe fiară și pe profetul fals, nu se va pune problema să apere cetatea cea încă întinată, ci să o curețe de răzvrătiți. Omul păcatului va fi fost așezat în templul lui Dumnezeu, pe post de Dumnezeu, iar această nelegiuire nu va fi trecută cu vederea, după cum nici nu se poate ca, după apariția Lui în glorie, El să se retragă fără a judeca temeinic răul, pentru ca apoi să domnească asupra lor cu dreptate. „În ziua aceea Yahve va apăra pe locuitorii Ierusalimului; și cel care se clatină între ei va fi în ziua aceea ca David“. Când Antihristul va fi înfrânt brusc, evreei nu vor participa în nici un fel la acest act deosebit de solemn. Cu mult înainte de aceea, potrivit cu avertismentul Domnului (Mat. 24.15), cei evlavioși dintre evrei vor fi fugit din Ierusalim. Ei vor fi încetați să mai fie locuitori ai Ierusalimului din

ziua în care urâciunea pustiirii va fi fost așezată în sanctuar. Atunci ei vor fugi de groaza păcatului lor și se vor refugia pentru a scăpa de necazul prezis. „Și casa lui David va fi ca Dumnezeu, ca Îngerul lui Yahve înaintea lor. Și va fi așa: în ziua aceea voi căuta să nimicesc toate națiunile care vor veni împotriva Ierusalimului”.

Și aici timpul și împrejurările diferă clar cât se poate de mult. „Și voi turna peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului duhul îndurării și al cererilor; și vor privi spre Mine [N. a.] Keri are „spre el” în loc de „spre mine”, ceea ce pare a avea scopul de a corecta o anomalie aparentă, dar și de a înlătura un adevărul clar că Acela care este străpuns este Yahve. De acolo „corecția” s-a strecurat în textul din multe manuscrise, atât ale lui Kennicott cât și al lui De Rossi. Adevărul este că aceste manipulări ale textului și eforturile altora de a slăbi traducerea arată cât de important este ceea ce a fost scris de Duhul Sfânt. Pentru a scăpa de acest text, unii rabini au inventat absurditatea că sunt doi Mesia: unul Ben-Iosif și altul Ben-David. Dar și aceasta prezintă inconsistențe serioase, după cum bine a arătat McCaul. Putem deplânge, dar nu trebuie să fim surprinși de o versiune ca aceea a D-lui Leeser, care folosește tranziția de la persoana întâia la persoana a treia ca motiv pentru a interpola și a schimba sensul natural al frazei. El redă textul după cum urmează: „Ei vor privi în sus spre mine (pentru fiecare) pe care l-au străpuns”. Până și Abarbanel și alți rabini condamnă expresia lui Kimchi „pentru că ei au străpuns”, care elimină complementul existent în text. Ce să fi gândit ei când au introdus un personaj imaginar pentru a-L elimina pe Cel adevărat? Și cum se potrivește oare o asemenea atitudine privind spre Yahve pentru fiecare pe care l-au străpuns? Cum s-ar explica atunci durerea nemăsurată care urmează? Profetul putea compara plângerea numai cu aceea pentru Iosia. Se poate oare ca evreii să plângă așa pe fiecare dintre atacatorii dintre națiuni? Să fie oare turnat peste ei duhul pentru ceva atât de ciudat și de nevrednic? Nu se poate decât să fie pentru Unul nespus de glorios, pe care ei s-au trezit și au realizat că, în orbirea lor, L-au străpuns tocmai pe Acela care a venit pentru a-i salva din ultimul lor necaz. Numai așa am putea înțelege tot contextul, mai ales dacă El poate întruni în persoana Sa o fire care îi dă dreptul să fie numit Yahve cu o alta care permite ca El să fie străpuns.], Acela pe care L-au străpuns; și vor boci pentru El, cum bocește cineva pentru singurul lui fiu, și se vor amări pentru El, cum este cineva în amărăciune pentru întâiul său născut. În ziua aceea va fi plângere mare în Ierusalim, ca plângerea din Hadadrimon în valea Meghidonului. Și țara va boci, fiecare familie în parte; familia casei lui David deoparte și soțiile lor deoparte; familia casei lui Natan deoparte, și soțiile lor deoparte; familia casei lui Levi deoparte, și soțiile lor deoparte; familia șimeților deoparte, și soțiile lor deoparte”. Așa relatează profetul lucrarea plină de har a lui Yahve, când El îmbrățișează cauza rămășiței eliberate deja de răul lăuntric, care este expusă atacurilor națiunilor care nu credeau că Mesia este cu poporul Său. Odată ce mulțimea națiunilor strânse împotriva lor a fost nimicită, în sufletele lor are loc o lucrare spirituală mult mai profundă. Cuvântul lui Dumnezeu pătrunde adânc în conștiințele lor și are efectul că fiecare se retrace spre a fi singur înaintea lui Dumnezeu. Pentru că durerea inimii lor este atât de mare încât simt nevoia de a fi numai cu El pentru că, dacă ar mai putea avea alături pe cineva fiind în prezența Celui împotriva căruia au păcătuit sub atât de multe forme și atât de mult timp, la ce le-ar mai folosi prezența altei persoane într-un asemenea ceas? Nu, ci ei trebuie să meargă la Domnul cu toate, chiar la Acela care este la fel de sigur și Yahve-Elohim și Mesia pe care L-au străpuns ei! Nu este vorba de remușcarea disperării, ci de întristare fiind în har. Este judecata de sine care se întristează de propriul păcat, care privește la trecut fără a căuta să se scuze și este de partea lui Dumnezeu împotriva oricărei mișcări rele, și, mai presus de orice, împotriva nerușinării cu care ei L-au respins pe Mesia al Lui. Toți, chiar dacă a avut loc cu mult timp în urmă, privesc aceasta ca fiind păcatul lor. Astfel, ei plâng ca pentru unicul lor fiu – o jelire a dragostei, dar și cu cea mai profundă durere și rușine că ei L-au tratat astfel pe Cel care i-a iubit în mod desăvârșit. Aceasta este ce simt ei cel mai profund acum – că au fost împotriva Lui.

Sunt menționate în mod special anumite familii alese într-un mod deosebit de frumos. Ni se spune despre familia casei lui David, începând cu cea mai înaltă familie, cea regală. Ei bocesc fiecare deoparte și soțiile lor deoparte. Dar și familia profetului Natan, care l-a mustrat pe David, plânge și ea. În loc să-l muste pe David, ei se judecă pe ei înșiși în mod necruțător și fiecare își mărturisește păcatul lui. Harul, fără-ndoială, se poate identifica cu păcatul altuia, dar aceasta se poate face așa cum se cuvine numai de acela care umblă cu Dumnezeu având o conștiință curată. De aceea avem aici pocăința temeinică a celor care își recunosc primii îndelunga lor orbire și vinovăția lor. De aceea nu se mai pune problema ca David să fie deamnat de Natan, nici ca Natan să se ocupe de problemele lui David, ci fiecare își vede propriul său păcat și deplânge păcatul lor, al tuturor împreună, împotriva lui Mesia.

S-ar putea spune că aceasta s-a produs când națiunea a crescut și a ajuns să fie măreață, dar lucrarea merge mult mai în urmă în trecut, chiar până la început, deoarece citim că bocea și „familia casei lui Levi deoparte și soțiile lor deoparte, familiile șimeților deoparte și soțiile lor deoparte”. Levi și Simeon [N. tr.] Așa este în Septuaginta și în versiunile arabe] sau Șimei sunt binecunoscuți ca fiind aceia care au uneltit pentru a răzbuna dezonorarea surorii lor, Dina, și au făcut numele fiilor lui Iacov să fie o urâciune în zilele de demult, iar acum descendenții celor doi care s-au asociat în răutatea crudă sunt menționați alături plecându-se pentru a-și mărturisi, fiecare în parte, vina înaintea lui Yahve. Nu există descriere mai frumoasă a puterii harului divin care cercetează inima, producând încredere deplină în Domnul, dar, în același timp, condamnând cât se poate de dur propriile păcate. Nu există nimic mai frumos care să prezinte lucrarea Duhului în conștiință, care izolează sufletul, deoarece ni se spune că soții boceau separat și soțiile lor separat. Până și cea mai intimă relație este neînsemnată în prezența lui Dumnezeu ca judecător al păcatului. Fiecare trebuie să fie singur: soțul separat de soție, scos de sub orice altă influență cu excepția celei a Lui și gândind numai la ceea ce a fost, fiecare în mod personal, față de Acela pe care ei l-au străpuns, față de Acela care a murit pentru ei. Lucrarea trebuie să fie desăvârșită – nu numai lucrarea de eliberare ci și aceea de restaurare a conștiinței înaintea lui Dumnezeu.

Nu se pune problema că ei nu ar fi fost născuți din nou mai înainte, nici că abia acum au cunoscut pentru prima dată acea străpungere a conștiinței prin Duhul lui Dumnezeu, ci lucrarea lui Dumnezeu asupra sufletului prin adevărul Său este mult mai profundă atunci când nu se mai simte pericolul, după ce puterea lui Dumnezeu a adus eliberarea clară. Nu numai că a fost nimicită fiara care s-a ridicat împotriva Mielului, ci au fost nimiciți și toți vrăjmașii declarați ai lui Israel. Îndurarea bogată care s-a arătat face inima să se deschidă și conștiința să se descarce înaintea lui Dumnezeu.

S-ar părea că aceasta este după nimicirea împăratului din nord, pentru că până atunci evreii vor fi în necaz și amenințați. Ei vor fi în mari pericole și dificultăți până ce Domnul va câștiga pentru ei victoria finală. Până atunci nu se va împlini deplin lucrarea asupra sufletelor lor. El se poate folosi de ei și, fără-ndoială, ei se pot bucura de El. Ei vor fi fost convertiți mai înainte, dar aceasta aduce judecata de sine cu privire la tot ce L-a dezonorat și L-a întristat pe El și îi aduce în comuniune cu gândurile Lui și cu iubirea Lui. Această distincție între cele două aspecte este valabilă atât pentru israelit cât și pentru creștin.

„În ziua aceea se va deschide un izvor casei lui David și locuitorilor Ierusalimului, pentru păcat și pentru necurăție”. Nu se limitează numai la „vor privi la acela pe care l-au străpuns”, ci este și spălarea cu apă prin cuvânt. În scriptură nu există un izvor de sânge, deși poetul nostru

Cowper spune de așa ceva. A fi curățit cu sânge nu este suficient. Este nevoie să fim spălați cu apă și să ne spălăm picioarele în fiecare zi. Și toate acestea le avem la Domnul nostru Isus. „El este Cel care a venit prin apă și sânge, Isus Hristos; nu în apă numai, ci în apă și sânge“. El își curățește poporul sub aspect moral și face și ispășire pentru ei.

Dar în Zaharia 13 este apă și nu sânge. Aici Duhul folosește cuvântul ca putere morală a morții lui Hristos. Alături de ispășire înaintea lui Dumnezeu avem nevoie de a fi practic în comuniune cu adevărul. Apoi ceilalți văd rezultatul. „În ziua aceea, zice Yahve al oștirilor, voi nimici din țară numele idolilor și ei nu vor mai fi amintiți; și voi scoate, de asemenea, din țară pe profeți și duhul necurat“. Acum este înlăturat orice nu corespunde cu caracterul lui Dumnezeu. „Și va fi așa: dacă va mai profeți cineva, tatăl său și mama sa, care l-au născut, îi vor zice: Nu vei trăi, pentru că vorbești minciuni în Numele lui Yahve“. Cât de multe vor fi înținările, necurățiile și profețiile false în zilele Antihristului! Atunci vor fi fost mulți Hristoși falși și profeți falși, dar toate acestea vor fi înlăturate complet.

„Și tatăl său și mama sa, ei, care l-au născut, îl vor străpunge când va profeți“. Ei vor juca rolul lui Fineas în indignarea împotriva a ceea ce îl dezonorează pe Domnul. „Și va fi așa: în ziua aceea, profeții se vor rușina fiecare de viziunea lui, când vor profeți, și nu se vor mai îmbrăca în manta de păr, ca să înșele“. Cei mai mulți sunt înclinați să ia următoarele două versete ca fiind tot în legătură cu înșelătorul, care renunță la pretenții și se mărturisește a fi numai un om de condiție umilă și fie că pretinde că semnele idolatre de pe mâinile lui sunt efectele mutilării din durere pentru prietenii lui, fie că afirmă că a fost deja pedepsit pe viață pentru vina lui, chiar dacă nu a fost ucis.

Această interpretare poate fi destul de simplă, dar, cu siguranță, este cel mai slab sens al versetului 6. Alții îl aplică la Hristos astfel: „Și el va zice: «Nu sunt profet, sunt lucrător al pământului, pentru că un om m-a cumpărat ca rob din tinerețea mea»“. Acesta este un pasaj dificil pentru că îl introduce pe Hristos într-un mod atât de brusc. Dacă nu greșesc, El este introdus în contrast cu profeții falși, după cum mai înainte, în mod similar, a fost în contrast cu păstorii falși. Ca și în Zaharia 11, vocea Lui răsună atât de brusc încât este greu să realizezi unde începe Hristos, dar eu presupun că este de la versetul 5, care arată că Domnul nu era în nici un fel în relație cu școlile oamenilor. El a acceptat poziția de nazireu pe care, în înțelepciunea Sa, Dumnezeu i-o acordase. Ca om El îl luase ca rob din tinerețea Lui. Poate fi comparat cu robul evreu din Exod 21. El a fost robul tuturor cu atât mai mult cu cât a fost slujitorul perfect al lui Dumnezeu. Este o expresie figurată care se aplică la Hristos, pentru că eu consider că acesta este adevăratul sens. „Și i se va zice: «Ce sunt rănilor acestea în mâinile tale?» Și el va zice: «Acelea cu care am fost rănit în casa prietenilor mei»“. Numai un necredincios se poate îndoii că aceasta este cu privire la Hristos. Pot exista dubii cu privire la versetele precedente, dar părerea mea este că și ele este bine să fie luate împreună cu acesta.

Apoi urmează o voce și mai solemnă, când nu lupii, ci Însuși Dumnezeu spune: „Trezește-te, sabie, împotriva păstorului Meu și împotriva omului care este tovarășul Meu, zice Yahve al oștirilor; lovește păstorul, și oile se vor risipi; și-Mi voi întoarce mâna asupra celor mici“. Cu privire la sabie aici nu găsim mai multe dificultăți decât în Zaharia 11.17, unde ni se spune despre judecata păstorului nevrednic: în ambele cazuri sabia este simbolul morții violente. Dar ce contrast! Nu mai auzim de înșelători, nici de idolatri, nici de oameni răi, care se află și caută să se afirme în casa prietenilor lui Mesia, ci Yahve Însuși L-a dat spre a fi umilit pe deplin și respins complet. Ce gând solemn! Pentru că trebuie să reținem că, indiferent cât de mare și de rea a fost ura evreilor împotriva lui Mesia, ea nu ar fi putut face nimic dacă Yahve nu i-ar fi îngăduit să se manifeste pentru ca prin ea să-și împlinească planurile Lui mărețe, cum a și făcut. Prin urmare, Lui i se aplică: „Lovește păstorul, și oile se vor risipi; și-Mi voi întoarce mâna asupra celor mici“. Respingerea lui Hristos aduce toate binecuvântările pentru cei care sunt ai Săi – tocmai rușinea cea mai mare și durerea nespus de mare a crucii. Și aceasta este nu numai planul harului ci și guvernarea lui Dumnezeu. Toată sfințenia lui Dumnezeu este satisfăcută prin aceasta și orice har manifestat față de om este astfel întemeiat pe o bază sfântă. În același timp, guvernarea lui Dumnezeu se va desfășura făcând deosebire, pentru că ni se spune: „Și voi duce această a treia parte în foc și îi voi lămuri cum se lămurește argintul și îi voi încerca așa cum se încercă aurul“. Zgura trebuie să piară, iar ceea ce este scump trebuie să fie purificat și încercat. Poporul Său trebuie să treacă prin necaz. „Ei vor chema Numele Meu și Eu le voi răspunde. Eu voi zice: «Acesta este poporul Meu!» Și ei vor zice: «Yahve este Dumnezeul meu!»“ Este umilitor să citești comentariile unuia cum este Calvin, care începe făcând confuzie între biserică și evrei într-un pasaj ca acesta: „Pentru că atunci când trei sute vor mărturisi că se închină lui Dumnezeu, Zaharia spune că numai o sută vor fi mântuiți“. Dar numai comentatorul care greșește spune așa, făcând eroarea de a aplica la biserică în general ceea ce îi privește pe evrei în ultima lor situație de criză.

În final, Zaharia 14 ne arată cum se vor împlini toate acestea. „Iată, vine o zi a lui Yahve, și prada ta va fi împărțită în mijlocul tău. Și voi aduna toate națiunile la luptă împotriva Ierusalimului; și cetatea va fi luată, și casele vor fi jefuite, și femeile batjocorite; și jumătate din cetate va merge în captivitate și rămășița poporului nu va fi nimicită din cetate“. Este o situație unică. Asediul a avut loc, împăratul de la nord fiind în fruntea tuturor acestor națiuni. Este clar că nu este fiara, care, în loc să asedieze Ierusalimul, îl sprijină cu toată puterea pe profetul fals, iar acesta din urmă este cel care domnește la Ierusalim, pe care mulți îl primesc ca fiind Mesia și Yahve al lui Israel. Împăratul de la nord este un vrăjmaș din exterior, care atacă Ierusalimul fiind în fruntea tuturor națiunilor. Trebuie să nu uităm că omul păcatului, Antihristul, este în Ierusalim și nu se spune că l-ar asedia pentru că cetatea i se supune lui ca rege. Fiara și cele zece coarne susțin aceeași cauză ca și el. Asirianul sau „împăratul din nord“ este în fruntea tuturor națiunilor vrăjmașe din exterior.

Acesta este un aspect important pe care trebuie să îl reținem și care clarifică schița generală. Omul păcatului, Antihristul, este primit de evrei ca Mesia și va domni în țară având cele mai mari pretenții. Dar el îl urăște pe împăratul din nord și este urât de el, iar acesta va căuta să-l distrugă și să cucerească Ierusalimul. Doi principii răi se pot urî unul pe altul pentru că ambii doresc să domine. Așa se face că omul păcatului nu este nu numai vrăjmaș nelegiuit al lui Dumnezeu, ci și al urâtului și ambițiosului lider al puterilor răsăritene, și anume al asirianului, care va fi atunci primul reprezentant a ceea ce am putea numi vechea politică păgână, dar și al sentimentelor moderne ale Rusiei. Rusia se va opune până la capăt puterilor occidentale și va fi distrusă prin judecata lui Dumnezeu (v. Ezechiel 38, 39) într-un alt moment și în alt mod decât coaliția anticristică [N. a.) Dacă Gog nu este unul și același cu asirianul, atunci nu există nici o altă indicație că primul dintre aceștia va fi aruncat de viu în Tofet, cum este cel de-al doilea.]. Nu este nimic care să-i facă mai buni pe vreunii. Puterile occidentale nu au cu ce să se laude față de Rusia decât că sunt mai fătis apostate și mai îndrăznețe, dar ele vor fi nimicite mai întâi. Dar soarta asirianului se va asemăna mult cu aceea a fiarei și a profetului fals, pentru că dacă fiara și profetul fals sunt aruncați de viu în iazul de foc, așa va fi aruncat și asirianul, numai că aceasta va fi ceva mai târziu. Isaia 30 ne descoperă că pentru asirian va fi pregătit Tofetul, la fel ca și pentru împărat – pentru Anti-Mesia. Este pregătit pentru împărat, dar asirianul va fi aruncat de viu în iazul de foc, la fel ca și fiara și profetul fals, care este Antihristul. Domnul Isus va apărea în ambele situații și va conduce evenimentele, întâi din ceruri judecând fiara și profetul fals, apoi pe pământ ca împărat al lui Israel, deși într-un mod infinit mai glorios, nimicindu-l pe asirian care va fi în fruntea alianței națiunilor care nu au fost nimicite odată cu fiara.

Sperăm că aceste diferențieri făcute de scriptură vor ajuta sufletele și nu le vor încurca, pentru că nu cred că mai este nevoie să spunem că scopul este acela de a rezolva principalele dificultăți pe care le întâmpină cei mai mulți care studiază cuvântul profetic. În același timp, este destul de probabil ca aceia pentru care subiectul este nou, sau care nu s-au gândit mai serios la el, să întâmpine întâi dificultăți din cele sugerate sau chiar unele mai mari, ceea ce este normal în cazul unei căi nebătătorite și necunoscute. Dar sunt mulțumit că am indicat schița corectă pentru că, dacă dificultățile se poate să fie la început sporite prin faptul că am atras atenția asupra mai multor actori din diferitele scene, asupra unor persoane care prea adesea sunt confundate în detrimentul adevărului, întunecând înțelegerea celor care cercetează și încurajându-i pe cei care aduc obiecții, rezultatul va fi că diferitele persoane și acțiuni din profeție se vor limpezi în timp și se vor clarifica în mintea oricui examinează cu atenție această mare și importantă parte a cuvântului divin.

Să reținem că asediul împotriva Ierusalimului, instituit de asirian împreună cu toate națiunile care îl recunosc ca lider, are un succes parțial deoarece jumătate din cetate este luată. Nimic de acest fel nu a avut loc din zilele lui Zaharia până în prezent și nimic din istorie nu seamănă cu ceea ce urmează. Nu a fost așa când, în anul 320 înainte de Hristos, Ptolemeu Soter a cucerit orașul, nici în 203 înainte de Hristos, când a avut loc cucerirea lui Antioh cel Mare, nici în 199, când generalul egiptean Scopus a cucerit, la rândul lui, cetatea și nici chiar în 170, când Antiohus Epifanes a prădat Ierusalimul, nici cu doi ani mai târziu, când armat condusă de Apolonius a căutat să nimicească cetatea și poporul, nici ulterior, când emisarul Atheneus a profanat sanctuarul și, în cea mai mare batjocură față de lege, a instituit păgânismul, după care au urmat faptele de vitejie ale macabeilor, rezultatul fiind că Simon străinul a fost expulzat în 142 înainte de Hristos și că Acra a fost demolată, după cum se știe. Sub Ioan Hircanus, regele sirian Antiohus Sidetes a fost nevoit să abandoneze asediul. Trecând peste conflictele interne sau dintre familii, care nu seamănă deloc cu aceasta și peste intervenția lui Areta, este imposibil să identificăm profeția cu cucerirea templului de către Pompei în 63 înainte de Hristos, nici cu jaful lui Crassus din 54, nici cu atacul surpriză al parților din 40. Poate că asediul lui Irod se aseamănă ceva mai mult, dar și acesta are diferă sub mai multe aspecte esențiale, după cum vom vedea. Nici distrugerea completă sub conducerea lui Titus, nici mișcarea lui Bar-Cociba sub domnia lui Adrian nu necesită lămuriri amănunțite deoarece ele prezintă diferențe evidente. Nimic nu se aseamănă cât de puțin cu profeția.

Este de mirare cum este posibil ca un om rațional să spună ceea ce au spus mulți, că versetele de la începutul capitolului descriu nimicirea Ierusalimului de către romani. Chiar să zicem că am trece peste expresia „ziua lui Yahve”, care, fără-ndoială, se poate aplica în mod providențial la o anticipare a împlinirii complete, totuși nu se poate spune că atunci au fost adunate acolo toate națiunile. Oare a mers atunci în robie jumătate din populație, iar restul nu au fost nimiciți din cetate? Zadarnic se încearcă să se împace versetul 3 cu cuvinte ca acelea că „Imperiul roman era, la rândul lui, destinat să fie nimicit” deoarece profetul spune că este o nimicire rapidă și groaznică, nu o decădere pe parcursul mai multor secole, care are loc în alte regiuni, ci un eveniment din aceeași serie de evenimente care are loc în acea regiune și care implică o desfășurare a puterii și gloriei divine în folosul evreilor atunci când ei sunt în cea mai mare strâmțorare, fapt atestat de despicierea Muntelui Măslinilor de la est la vest formând o vale foarte mare, o jumătate retrăgându-se spre nord, iar cealaltă spre sud. A rezolva problema unei exprimări atât de exacte cu privire la geografie considerând că este o figură de stil poetică pentru a spune de fapt numai că ucenicii au fugit la Pela cu ocazia izbucnirii războiului iudeilor contra Romei, cum ne spune Eusebius, ar însemna să îi facem pe profeți niște visători bombastici. Aplicația pe care Dem. Evang. 6.18 o face la acest pasaj este un jalnic specimen de forțare a sensului scripturii de către mintea unui raționalist. Între cei doi există o singură diferență, și anume că Eusebius avea intenții bune în legătură cu Biblia, ceea ce nu se poate spune în cazul celor care pretind cu mândrie că fac o „critică elevată”. Dar sub aspect al descoperirii cuvântului divin, ambii induc în eroare și trebuie să spun că nu sunt de luat în seamă. El interpretează capitolul ca descriind prima venire a Mântuitorului și distrugerea Ierusalimului de către Titus. S-ar părea că schimbarea situației creștinilor mărturisitori sub Constantin a adus în frunte pe unii care nu s-au glorificat nicicând în ocara crucii și a condus la asemenea interpretări greșite.

Dar va fi un al doilea asediu, sau cel puțin un al doilea atac, după primul succes. Când națiunile vor fi avut un succes parțial „Yahve va ieși și va lupta cu națiunile acelea, ca atunci când a luptat în ziua bătăliei. Și picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe muntele Măslinilor, care este înaintea Ierusalimului, spre răsărit”. Nu este venirea Lui din cer pentru a-l nimici pe cel nelegiuit cu partida lui, ci este o acțiune ulterioară a Lui pe pământ. „Și muntele Măslinilor se va despica în mijlocul său spre răsărit și spre apus: va fi o vale foarte mare; și jumătate din munte se va retrage spre nord și jumătate din el spre sud. Și voi veți fugi prin valea munților Mei, pentru că valea munților se va întinde până la Ațel; și veți fugi, cum ați fugit dinaintea cutremurului în zilele lui Ozia, împăratul lui Iuda”. Aici se încheie paragraful.

Ceea ce se adaugă în verset ca ultima propoziție s-ar cuveni să constituie începutul unei noi secțiuni. Aceste împărțiri nu sunt inspirate ci sunt numai efectul efortului editorului de a da un sens, fiind uneori greșite, așa cum consider că este cazul aici. În acea zi, evreii alarmați vor trece printr-o schimbare instantanee și completă prin acțiunea puterii divine asupra Muntelui Măslinilor – acesta fiind mărturie pentru împlinirea sau neîmplinirea profeției. „Și voi veți fugi prin valea munților Mei, pentru că valea munților se va întinde până la Ațel; și veți fugi, cum ați fugit dinaintea cutremurului în zilele lui Ozia, împăratul lui Iuda”. Necazul va fi extrem de mare și pericolul va părea iminent atunci când calea spre salvare se va deschide prin acea grozavă vale care se va forma dintr-odată pentru ei prin mijlocul muntelui masiv sau, cum se spune aici (și nu este de mirare) „prin valea munților Mei”. S-ar părea că necazul este comparat cu fuga din timpul unui cutremur binecunoscut care a avut loc în zilele lui Ozia. Putem înțelege cum un asemenea fenomen sporește groaza vrăjmașilor lor, care au avut până atunci succes, până ce ei vor ști că este mâna lui Dumnezeu lucrând pentru ei.

După aceasta începe o nouă secțiune. „Și Yahve Dumnezeul meu va veni, și toți sfinții împreună cu tine” [N. tr.) Darby și KJV „cu tine”, la fel și Diodati și NKJV; Segond „cu El”, la fel și NASB, NIV și Cornilescu]. Ar fi forțat să presupunem că El va veni din nou după ce va fi ieșit și se va fi luptat împotriva națiunilor strânse laolaltă, cum ni se spune în versetul 3. De aceea, consider că, din context, rezultă că trebuie să fie un alt paragraf, care prezintă venirea Lui dintr-un alt punct de vedere și având alte scopuri.

Construcția versetului 5 prezintă o particularitate: „Și Yahve Dumnezeul meu va veni, și toți sfinții împreună cu tine”. Și manuscrisele diferă, deoarece aproape patruzeci și toate versiunile dau „cu El”, iar unele urmează înțelegerea rabinilor „cu tine”, în legătură cu Ierusalimul. Dar lucrurile se lămuresc din vreme ce textul arată că profetul se întoarce spre Yahve, care este astfel văzut intervenind pentru evrei și, cu toată tăria, exclamă: „Yahve Dumnezeul meu va veni”, după care urmează schimbarea bruscă în care apare în viziune și prezența altora: „și toți sfinții cu tine”. Zaharia se vede adresându-l lui Yahve aceste cuvinte.

„Și va fi că, în ziua aceea, lumina nu va fi nici limpede, nici întunecată” [N. tr.) Așa este în KJV. Darby: „Și va fi că, în ziua aceea nu va fi lumină; strălucirea va fi întunecată”; NKJV: „nu va fi lumină, luminile se vor micșora”; Segond: „nu va fi lumină, va fi frig și gheață”; Diodati:

„nu va fi lumină, luminătorii se vor întuneca”; NASB ca și Diodati; NIV: „nu va fi nici lumina soarelui, nici frig, ci întuneric și ger”.] / [N. a.) Nu putem fi siguri cum este corect sfârșitul acestui verset. Keri pare a fi cel mai bun și mai coerent, mai ales dacă considerăm mai cu autoritate versiunile mai vechi. Traducătorii și comentatorii diferă mult. Potrivit Ketib, sensul ar fi „nu va fi lumina lucrurilor valoroase, ei se vor retrage” sau vor fi retrași. După Keri ar putea fi „și densitatea” sau „dar densitatea”, ceea ce se referă la întuneric. Dathe, Maurer, etc. susțin că redarea ar fi „lux non erit sed frigus et gelu”. La fel și Septuaginta și Siriacul și Vulgata. Dar procesul prin care a fost extras acest rezultat pare la fel de precar ca și rezultatul în sine. Este jalnic comentariul unuia ca Theodoret, episcop de Cirus, de lângă Eufrat, de la începutul secolului al cincilea și acela al celor mai mulți dintre învățații greci părinți ai bisericii, care suferesc sensul spunând că este în perioada istorică a evangheliei, fiind împlinit în perioada de întuneric de la cruce și atunci când cel mai mare dintre apostoli se încălzea la foc alături de slujitorii marelui preot. Nu este de mirare că asemenea ușurătate provoacă reacția raționalismului.]. A considera că aceasta ar fi o prezicere cu privire la o perioadă de necaz foarte mare, care ar cuprinde secolele de suferință ale evreilor de când Titus a cucerit Ierusalimul, este o idee o idee normală numai la cei care pot da interpretări ca acelea de mai înainte pentru faimosul asediu. Expresiile de la sfârșitul versetului sunt foarte dificile. Textul ar spune că luminile scumpe se vor retrage, iar alții, printre care și Keri, că „lumină nu va fi, ci întuneric des” sau ceață deasă.

Oricum, este clar că va fi un eveniment nemaivăzut, care va afecta nu numai pământul ci și cerul. Acesta ține de un nou paragraf. Evenimentele pământești și nimicirea vrăjmașilor au fost menționate în paragraful anterior, iar în acesta este prezentat alt fapt, mult mai important, cu consecințele lui. Acum profetul îl vede pe Yahve venind cu sfinții Săi – nu atât pentru a lupta în bătălie, ci sfinții Săi venind cu El. Este evident că scopul este unul mult mai profund. De aceea schimbarea exterioară importantă introduce ziua aceea, pentru ca ea să fie, sub toate aspectele, deosebită de toate cele dinainte. Este o greșală absurdă să desparți versetul 7 de 6, ca și cum ar fi vorba despre cu totul alt timp, pentru că este o continuare a acelorași împrejurări unice. Deci nu vor fi schimbări de genul celor cunoscute oamenilor, în care lumina și întunericul se succed, ci va fi o zi cunoscută numai de Yahve – nu o zi care vine după o noapte, ci „în timpul serii va fi lumină”. Prin aceasta Dumnezeu marchează o eră nouă, având loc o revoluție în cer pe măsura intervenției Sale pe pământ când are loc despicarea Muntelui Măslinilor. Astfel, este evident că un alt paragraf introduce o altă serie de evenimente, cu toate efectele lor.

Dar ceea ce urmează nu este la fel de groaznic ca muntele care se cascadează, ci foarte încurajator: spre seară, în loc să vină întunericul nopții, continuă să fie lumina zilei. Dacă despicarea Muntelui Măslinilor se potrivește cu situația disperată din care ei trebuiau să găsească o ieșire, când toate lucrurile trebuiau să fie clătinate, acum vin pentru ei zorile unei zile noi și mai strălucite. „Și va fi așa: în ziua aceea vor izvorî ape vii din Ierusalim: jumătate din ele spre marea de răsărit și jumătate din ele spre marea de apus; așa va fi și vara și iarna”. Spre deosebire de torențele din deșert, care se usucă în timpul arșiței, acestea vor curge continuu. Cred că este un fapt literal, care, în același timp, are și semnificația unei binecuvântări spirituale. Din cetatea ce sfântă vor curge spre vest și spre est ape care vor vindeca nenorocirile unei lumi care a gemut mult timp sub tirania lui Satan, aceste ape fiind simbolul binecuvântărilor bogate pe care Yahve le va răspândi peste tot și vor schimba ceea ce este obișnuit în natură: vara va fi ca și iarna. Râurile nu vor fi afectate nici de secetă, nici de îngheț și cursul lor spre vest nu va fi oprit de terenul deluros, ci ele vor curge constant spre vest, spre marea cea mare, ca și spre est, spre Marea Moartă.

În legătură cu aceasta sunt menționate pe nume Mediterana și Marea Moartă. Este bine să amintim că, în ebraică, estul este socotit a fi punctul spre care privește cineva, iar vestul este în spatele privitorului, de unde Arabia este numită țara din dreapta, iar nordul va fi la stânga. Sigur că o persoană care este în Palestina, având o astfel de orientare, va avea în față Marea Moartă, iar în spate Mediterana.

Dar sunt binecuvântări și mai mari: „În ziua aceea va fi un singur Yahve și Numele Lui, unul singur”. Idolii vor cădea, iar Împăratul împăraților va domni fără rival și fără a mai fi contestat de cineva. Aceasta este atât de explicit încât elimină orice posibilitate de a da un alt sens folosind un limbaj figurat, ca în situațiile de mai înainte. Cine oare poate pretinde că aceasta a avut loc până în prezent?

Ne este prezentat un plan atât de detaliat și de clar încât anulează orice interpretare că ar fi vorba despre gloria cerească sau de binecuvântările spirituale pe care le avem noi acum în Hristos. „Toată țara, de la Gheba până la Rimon, la sud de Ierusalim, se va face ca Araba; și Ierusalimul va fi înălțat și va fi locuit pe locul său, de la Poarta lui Beniamin până la locul porții întâi, până la Poarta Unghiului și de la Turnul lui Hananeel până la teascurile împăratului. Și oameni vor locui în el și nu va mai fi blestem, ci Ierusalimul va locui în siguranță”. Apoi, din versetele 12-15, aflăm despre ceea ce este prevăzut pentru a menține ordinea și onoarea pe pământ: ne este prezentată judecata grozavă a națiunilor care au luptat împotriva Ierusalimului. Un eșantion din aceasta ne este dat în Ezechiel 38 și 39, înainte ca pacea să curgă ca un râu. Este foarte dureros să vedem cum catolicii asemenea lui C. a Lapide și protestanții ca Venema coboară speranțele glorioase ale lui Israel la nivelul împrejurărilor din timpul macabeilor.

De la versetul 16 ni se prezintă rânduiala pentru închinare impusă rămășiței acelor națiuni ostile. Caracterul teocratic al împărăției este indiscutabil și are o natură mult diferită de cea a creștinismului. „Și va fi așa: toți câți vor rămâne din toate națiunile care au venit împotriva Ierusalimului se vor sui din an în an, ca să se închine împăratului, Yahve al oștirilor, și să țină sărbătoarea Corturilor. Și va fi așa: cine nu se va sui la Ierusalim din toate familiile pământului, ca să se închine împăratului, Yahve al oștirilor, peste aceia nu va fi ploaie. Și, dacă familia Egiptului nu se va sui și nu va veni, nici peste ei nu va fi: va fi plaga cu care va lovi Yahve națiunile care nu se vor sui să țină sărbătoarea Corturilor”. Nu pretind că pot spune cum, sau în ce măsură, toate națiunile vor participa la sărbătoarea finală a adunării, simbol al gloriei, dar faptul este cert, și Dumnezeu se va îngriji să se împlinească. Astfel, Ierusalimul, în calitate de cetate a marelui Împărat, va fi metropola religioasă a pământului, și acolo trebuie să fie măcar reprezentați toți an de an. Faptul că Pașele nu este menționat aici nu ne permite să tragem concluzia că această sărbătoare nu se va ține deoarece știm din Ezechiel (care este clar că vorbește despre același timp și aceleași împrejurări) că se va ține Paștele și sărbătoarea corturilor, dar nu Cincizecimea, sărbătoare caracteristică ce și-a găsit împlinirea în biserică și, prin urmare, în înțelepciunea lui Dumnezeu, va lipsi atunci. A considera că Ezechiel se referă la situația evreilor de după captivitate înseamnă atât a disprețui scripturile cât și faptele, totul numai pentru a evita mărturia divină despre o schimbare completă de dispensațiune la sfârșitul acestei epoci [N. a.) Afirmația din Evrei că acolo unde există iertarea păcatelor nu se mai aduce jertfă pentru păcat se aplică numai la creștinism și nu exclude nicidecum alte fapte pe care profeția le prevede cu privire la o epocă total diferită, care nu a venit încă.]. Din vreme ce unii ar gândi că Egiptul nu poate fi afectat de pedeapsa de a nu avea ploaie în caz că nu va veni la sărbătoare, aici ni se spune explicit că această pedeapsă se va abate și asupra lui.

Atât de profundă și de completă va fi schimbarea încât sfințenia va pătrunde și cele mai obișnuite lucruri. Oalele și cele mai umile ustensile din casa lui Yahve „vor fi ca farfuriile adânci înaintea altarului” – cele care erau preasfinte. „Da, orice oală în Ierusalim și în Iuda va fi sfântă

pentru Yahve al oștirilor. Și toți cei care jertfesc vor veni și vor lua din ele și vor fierbe în ele. Și în ziua aceea nu va mai fi nici un canaanit în casa lui Yahve al oștirilor“. Recunosc existența unui blestem al unei caste mercenare de învățători religioși și vedem ce piatră de poticnire au constituit pentru Israel poftetele preoției evreești, dar nu văd nici un motiv pentru a abandona sensul direct că aici este vorba despre canaanii, în timp ce admit principii mai largi și alte fapte. Canaanii erau acolo când Avraam a intrat în țară și nu au fost expulzați în urma victoriilor lui Iosua. Inamicul care nu a fost niciodată eliminat complet va dispărea atunci. Totul va fi potrivit cu voia lui Dumnezeu, în măsura în care aceasta este posibil pe pământ înainte ca Dumnezeu să fi făcut toate lucrurile noi în sensul cel mai deplin. Cine se mai poate mira de aceasta când Yahve va împărăți?

clickbible.org